

ÅRGÅNG 131 • NUMMER 9 • JESU KRISTI KYRKA AV SISTA DAGARS HELIGA • SEPTEMBER 2007

Liahona

FÖRSTASIDESARTIKEL:

Inne i Tabernaklet, s 34

**Det bästa sättet att lära
sig sanning, s 16**

Nya tempelbilder, s LS15

Första presidentskapet: Gordon B Hinckley,
Thomas S Monson, James E Faust

De tolv kvorum: Boyd K Packer, L Tom Perry,
Russell M Nelson, Dallin H Oaks, M Russell Ballard,
Joseph B Wirthlin, Richard G Scott, Robert D Hales,
Jeffrey R Holland, Henry B Eyring, Dieter F Uchtdorf,
David A Bednar

Chefredaktör: Jay E Jensen

Rådgivande: Gary J Coleman, Yoshihiko Kikuchi,
Gerald N Lund, W Douglas Shumway

Verkställande direktör: David L Frischknecht

Planerings- och redigeringschef: Victor D Cave

Seniorredaktör: Larry Hiller

Grafisk chef: Allan R Layborg

Redaktionschef: R Val Johnson

Biträdande redaktionschef: Jenifer L Greenwood

Medredaktörer: Ryan Carr, Adam C Olson

Biträdande redaktör: Susan Barrett

Redaktionspersonal: Christy Banz, Linda Stahle Cooper,
David A Edwards, LaRene Porter Gaunt, Carrie Kasten,
Melissa Merrill, Michael R Morris, Sally J Odekirik, Judith M
Paller, Vivian Paulsen, Richard M Romney, Jennifer Rose,
Don L Searle, Janet Thomas, Paul VanDenBerghe, Julie
Wardell, Kimberly Webb

Chefssekreterare: Monica L Dickinson

Marknadschef: Larry Hiller

Grafisk chef: M M Kawasaki

Grafikansvarig: Scott Van Kampen

Produktionschef: Jane Ann Peters

Design- och produktionspersonal: Cali R Arroyo, Collette
Nebeker Aune, Howard G Brown, Julie Burdett, Thomas S
Child, Reginald J Christensen, Kathleen Howard, Eric P
Johnsen, Denise Kirby, Ginny J Nilson, Randall J Pixton

Tryckerichef: Craig K Sedgwick

Distributionschef: Randy J Benson,

Ansvarig utgivare för Kyrkonytt: Gösta Ståhl

Redaktör: Eivor Hagman

Medusagatan 2A

533 38 Jönköping

Tfn/Fax 036-71 96 63

E-post: eivorhagman@hotmail.com

Översättningstjänst

Box 17558

118 91 STOCKHOLM

Besöksadress: Mariatorget 1A

Tfn 08-556 029 80, Fax 08-556 029 89

E-post: edlundcg@ldschurch.org

Prenumeration eller ändring av adress sker genom din
enhets tidskriftsombud eller direkt till distributionscentret
i Tyskland. Avgiftsfritt telefonnummer: 00800 3478 3388.
Priset för en helårsprenumeration är SEK 150:00 (inkl moms
och porto) och betalas till pg 260353-8. Skriv "Liahona".

Sänd manuskript och förfrågningar till Liahona, Room 2420,
50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150-3220,
USA; eller e-post till liahona@ldschurch.org.

Liahona (en term i Mormons bok som betyder "kompass"
eller "vägvisare") publiceras på albanska, armeniska,
bislama, bulgariska, cebuano, danska, engelska, estniska,
fijianska, finska, franska, grekiska, haitiska, hindi, holländ-
ska, indonesiska, isländska, italienska, japanska, kambod-
janska, kinesiska, kiribati, koreanska, kroatiska, lettiska,
litauiska, malagassiska, marshallesiska, mongoliska, norska,
polska, portugisiska, rumänska, ryska, samoanska, singale-
siska, slovenska, spanska, svenska, tagalog, tahitiska, tamil,
telugu, thailändska, tjeckiska, tonganska, tyska, ukrainska,
ungerska, urdu och vietnamesiska. (Hur ofta den utkommer
varierar för olika språk.)

© 2007 Intellectual Reserve, Inc. Med ensamrätt.

Tryckt i Förenta staterna.

Text och visuellt material i Liahona får kopieras för tillfälligt
bruk, som inte är kommersiellt, i kyrkan eller hemmet. Visuellt
material får inte kopieras om restriktioner för detta anges intill
konstverket. Copyrightfrågor bör ställas till Intellectual Property
Office, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150,
USA; e-post: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

Liahona finns på Internet på många språk på www.lds.org.
För engelska, klicka på "Gospel Library", för andra språk,
klicka på "Languages".

For Readers in the United States and Canada:

September 2007 Vol. 131 No. 9. LIAHONA (USPS 311-
480) Swedish (ISSN 1522-9246) is published monthly by
The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East
North Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription
price is \$10.00 per year; Canada, \$12.00 plus applicable
taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah.
Sixty days' notice required for change of address. Include
address label from a recent issue; old and new address
must be included. Send USA and Canadian subscriptions to
Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription
help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa,
MasterCard, American Express) may be taken by phone.
(Canada Poste Information: Publication Agreement
#40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake
Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368,
Salt Lake City, UT 84126-0368.

LIAHONA, SEPTEMBER 2007

FÖR VUXNA

- 2 Budskap från första presidentskapet:
Inspirerande tankar *Gordon B Hinckley*
- 16 Sök efter kunskap genom tro
David A Bednar
- 25 Besökslärarnas budskap: Bli ett medel i
Guds händer genom att vara av ett hjärta
och ett sinne
- 26 Min omvändelse till evigt äktenskap
James Welch
- 34 Renovering av Tabernaklet
- 44 Sista dagars heliga berättar
Broder Johns fasteoffer *Greg Burgoyne*
Lemonad och en brödlimpa
Anabela De León
Du tar hand om mig *Elaine Pearson*
Gåvan jag inte kan komma ihåg
Gary R Wangsgard
- 48 Brev till redaktionen

16 Sök efter kunskap genom tro

26 Min omvändelse till evigt äktenskap

34 Renovering av Tabernaklet

PÅ OMSLAGET

Framsida: Foto A Angle. Baksida:

Foto John Luke.

LILLA STJÄRNAN, OMSLAGET

Illustration Matt Smith.

FÖRSLAG TILL FAMILJENS HEMAFTON

*Dessa förslag kan användas i
din undervisning både i
klassrummet och
hemma. Du kan
anpassa förslagen till din
familj eller klass.*

**"Vanliga män med
ovanliga kallelser",**

s 8: Be familjemedlemmarna att
beskriva en profet. Hur ser världen
på profeter? Läs högt beskrivning-
arna av äldste Heber C Kimball,
Enok och Paulus. Säg att kyrkans
ledare är vanliga människor som kal-
lats av Gud. Diskutera hur vi kan bli
bättre på att följa våra ledare med

hjälp av de fem sista styckena. Gör
en present (en godsak, en teckning
eller ett kort) som ni kan ge en
lokal ledare för att visa er
tacksamhet.

**"Sök efter kunskap
genom tro", s 16: Ställ
fram flera behållare**

med olika öppningar och i varie-
rande storlek. Försök att slänga i
mynt eller godisbitar i behållarna.
Vilka behållare är det lättast att
slänga saker i? Fråga hur var och en
av behållarna kan liknas vid en per-
sons villighet att lära genom Anden.
Återge uttalanden från artikeln som

När du letar efter den spanska VDR-ringen som är gömd i det här numret kan du tänka på något bra som du kan göra för någon annan.

30 Känna igen Frälsaren

32 Om en insekt flyger in i munnen

FÖR UNGDOMAR

- 7 Affisch: Hur stark är din grundval?
- 8 Evangelieklassiker: Vanliga män med ovanliga kal-
lelser *Bruce R McConkie*
- 12 Med gemensamma tag *Adam C Olson*
- 30 Korta budskap
Provet *Lehi L Cruz*
Känna igen Frälsaren *Jade Swartzberg*
- 32 Om en insekt flyger in i munnen *Aaron L West*
- 39 En tillräcklig fasta *Riley M Lorimer*
- 40 Som brännoffer *Joseph Ray Brillantes*
- 43 Visste du det här?

beskriver effektiv inläring. Sätt upp ett mål att öva på dessa principer.

“Om en insekt flyger in i munnen”, s 32: Visa en insekt eller en bild av en insekt. Fråga: ”Skulle ni äta den här?” Diskutera författarens upplevelse. Återge berättelsen om Josef i Egypten och hur han ”spot-tade ut” sin frestelse.

“Göra gott på sabbatsdagen”, s LS8: Vik ett pappersark så att det bildas åtta fyrkanter. Diskutera varje förslag från artikeln och be familjemedlemmarna rita en bild för var och en av punkterna. Be familjemedlemmarna lägga till andra

sabbatsdagsaktiviteter på den andra sidan av pappret. Använd dessa förslag nästa gång ni behöver ha en bra sabbatsdagsaktivitet.

“Många många leenden”, s LS12: Klipp ett brunt pappersark i remsor som ska föreställa träbitar. Medan du läser berättelsen lägger du en ”träbit” för varje kristuslik handling som nämns så att det blir en lägereld. Förklara att varje träbit får lägerelden att brinna klarare. Be familjemedlemmarna att ta en ”träbit” och skriva ner ett sätt som de kan tjäna på under den kommande veckan.

LILLA STJÄRNAN: FÖR BARN

- LS2 Kom lyssna till en profets
röst: Helig mark
Thomas S Monson
- LS4 Samlingsstunden: Mästaren tjänade
Elizabeth Ricks
- LS6 Från president Spencer W Kimballs liv: En enkel
tjänandegärning
- LS8 För små vänner: Göra gott på sabbatsdagen
Julie Wardell
- LS10 Vänner emellan: Ett lass heliga
Benjamin De Hoyos
- LS12 Många många leenden *Ray Goldrup*
- LS15 Tempelbilder
- LS16 Färgläggningssidan

LS12 Många många leenden

LS8 Göra gott på sabbatsdagen

ÄMNET I DETTA NUMMER

LS = Lilla stjärnan	Kristi andra ankomst, 31
Abraham, 40	Kristuslik kärlek, LS12
Andlig död, 43	Ledarskap, 8, 26, 43
Besöksundervisning, 25, 46	Omvändelse, 26, 45
Biskopar, 8, 26	Onda inflytanden, 2, 32
Dagböcker, 43	Profeter, 8, LS6
Elia, 8	Prästadömet, 2, 44,
Enighet, 12, 25	LS2
Ensamstående vuxna, 26	Sabbatsdagen, LS8,
Exempel, 31	LS10
Fasta, 39	Smith, Joseph, 16
Fasteoffer, 44	Tabernaklet i Salt Lake City, 34
Försoningen, 2, 12	Tempel, 2, LS15
Generalauktoriteter, 8	Tjänande, 45, LS2, LS4,
Helige Anden, den, 16	LS6, LS12
Hemundervisning, 6	Tro, 16
Inläring, 16	Uppenbarelse, 2, 8, 16
Jesus Kristus, 2, 12,	Uppoffringar, 40
31, LS4	Visdomsordet, 30, 47
Kimball, Spencer W,	Vittnesbörd, 2, 16
43, LS6	Äktenskap, 26

Inspirerande tankar

PRESIDENT GORDON B HINCKLEY

Den sista tidsutdelningen

”Vad underbart det är att [Gud] har sett med välbehag på denna sista tidsutdelning, tidernas fullhets utdelning, när han har återställt sitt verk med alla tidigare utdelningars kraft, härlighet, sanning och myndighet i denna stora och slutliga tidsperiod ...

Jag vet att Gud vår evige Fader lever och älskar oss; att Jesus är hans älskade Son, vår Återlösare, vår Frälsare, vår Herre, vår Vän; att Joseph Smith var och är en profet; att denna kyrka är sann; att det är deras verk som återställts till jorden till välsignelse och lycka för oss.” (Regionkonferens i Salt Lake City i Utah den 4 maj 2003)

Jag vet att evangeliet är sant

”Vet jag att [evangeliet är] sant? Jag vill att alla i den här salen ikväll ska inse att var och en av er har hört mig säga till er att jag vet att Gud vår evige Fader lever. Jag vet att han lever. Jag vet att han har en kropp. Jag vet att han är universums store Gud. Men jag vet att jag är hans barn och att ni är hans barn och att han lyssnar till och besvarar våra böner.

Jag vet att Jesus är Kristus. Han var det förunderliga redskapet i Guds händer

varigenom jorden skapades. I Johannes-evangeliet står det att utan honom har inget blivit till, som är till. [Se Joh 1:3.] Han var Skaparen. Han var Gamla testamentets Jehova. Han var Jesusbarnet som kom och föddes i enkla omständigheter. Han var Messias, som vandrade längs en ensam väg mot sin förutordinerade mission och botade sjuka och uppväckte döda. Han var världens store Återlösare som dog på Golgatas kulle och uppstod på den tredje dagen 'som förstlingen av de insomnade'. (1 Kor 15:20) Det var han som besökte nephiterna på den amerikanska kontinenten och undervisade dem så som han hade undervisat i det heliga landet. Och det var han som tillsammans med sin Fader besökte pojkens Joseph och talade till honom angående återställelsen av detta verk.

Jag vet att prästadömet finns här på jorden och att det är tillgängligt för varje man som är värdig det. Jag vet att templets förrättningar finns på jorden, de förunderliga beseglingsförrättningarna genom vilka vi kan bindas samman som familjer för tid och all evighet. Jag vet att Gud inte överger detta verk utan han ser till att det alltid finns någon genom vilken han kan kommunicera sina sanningar till folket.” (Möte i Nairobi i Kenya den 4 augusti 2005)

Jag vet att Gud vår evige Fader lever och älskar oss; att Jesus är hans älskade Son, vår Återlösare, vår Frälsare, vår Herre, vår Vän; att Joseph Smith var och är en profet; att denna kyrka är sann; att det är deras verk som återställts till jorden till välsignelse och lycka för oss.

Följ Guds bud
så att ni kan
komma till
templet. Gör sådant
som berättigar er att
tjäna i Herrens hus.
Det har byggts för er,
mina bröder och
systrar.

Nutida uppenbarelse

”Vad underbart det är att vi tror på nutida uppenbarelse. Jag kan inte komma ifrån känslan att om uppenbarelse behövdes förr i tiden när livet var enkelt, så behövs uppenbarelse också idag, när livet är mer komplicerat. Det har aldrig funnits en tid i jordens historia då människorna behövde uppenbarelse mer än vad de gör idag.

Jag vill vittna för er, bröder och systrar, att uppenbarelsernas bok inte har stängts. Gud styr denna dag och tid och talar lika säkert idag som han gjorde på Abrahams och Isaks och Jakobs dagar.” (Möte i Madrid i Spanien den 29 maj 2004)

Pröva den

”Jag väddar till er, mina bröder och systrar, att om ni är tveksamma beträffande någon av denna kyrkas lärdomar, att ni då prövar den. Pröva den. Efterlev principen. Knäböj och be om detta, så ska Gud välsigna er med kunskap om sanningen i detta verk.” (Möte i Paris i Frankrike den 28 maj 2004)

Höj er över ondskan

”Mina kära unga vänner, låt aldrig något stå i vägen för att ni ska vara värdiga att komma till Herrens hus och där engagera er i ett storlaget och underbart tjänande till förmån för dem som gått vidare.

FOTOGRAF AV TEMPLET I MADRID, MARGARITA DIAZ LARA, HAN HAR UPPSTÄTT, AV DEL PARSON

Ni möter så mycket ondska. Hög er över den ... Jag vet inte att det någonsin funnits en tid i världshistorien då det rådde större ondska i världen än vad det gör idag. Jag vill gratulera er, ni unga män och kvinnor i denna kyrka som har stått fasta inför ondskan. Må Gud välsigna er och ge er styrka att motstå den.” (Möte i São Paulo i Brasilien den 21 februari 2004)

Detta verks främsta syfte

”Jag uppmanar er, kära systrar, att besöka Herrens hus och att uppmuntra er make att följa med er. Om det måhända finns någon här som aldrig har varit i templet eller som inte har varit där på länge så föreslår jag med kärlek i hjärtat att ni gör allt som är nödvändigt för att ni ska kunna komma dit. Om ni inte har gjort det så har ni faktiskt missat vad kyrkan egentligen handlar om. Detta verks främsta syfte, som det förkunnats av himlens Gud, är att åvägabringa odödlighet och evigt liv för män och kvinnor. [Se Moses 1:39.] Älskar ni er make? Älskar ni era barn och era barnbarn och era barnbarnsbarn? Gå då inte miste om möjligheten att binda dem till er i en evig överenskommelse som tiden inte kan omintetgöra och döden inte kan bryta. Detta kan inte göras på något annat sätt ...

Och om dessa välsignelser finns tillgängliga för [oss] i denna generation, skulle då inte en rättvis Gud göra dem tillgängliga för era förfäder som inte fått denna möjlighet?” (Stavsmöte för Hjälpföreningen i Salt Lake City i Utah den 20 mars 2002)

Kom till templet

”Jag vill uppmana alla här att komma till templet. Lev så att ni är värdiga att komma till templet. Följ Guds bud så att ni kan komma till templet. Gör sådant som berättigar er att tjäna i Herrens hus. Det har byggts för er, mina bröder och systrar, så att ni kan få möjlighet att komma hit och ta emot de underbara välsignelser som inte kan fås någon annanstans i världen, utom i andra tempel, där ni kan beseglas som man och hustru, där era barn kan beseglas

till er och där ni kan utföra arbete till förmån för era förfäder som har gått vidare. Detta stora och förunderliga och underbart osjälviska arbete utförs i Herrens hus. Kom till templet.” (Möte i Aba i Nigeria den 6 augusti 2005)

Lev värdiga prästadömet

”Gud har gett er [prästadömsbärare] något kraftfullt och gudomligt som är verkligt och som är till nytta. Han

har välsignat er med sin egen kraft, med myndighet att tala i hans heliga namn och utföra hans arbete att välsigna, att undervisa, att uppmuntra, att hjälpa, att styra hans rikes affärer — det kungliga prästadörets kraft. Det finns inget enkelt eller något att ta för givet i samband med detta. Detta är hans gudomliga kraft. Det är kraften varigenom jorden skapades och hans verk frambringas. Och han har så att säga nedlåtit sig att förläna denna makt och myndighet till er och till mig enligt sin godhet och generositet. O, hur borde vi inte sträva efter att leva

värdiga det, att aldrig göra något som kan omintetgöra vår effektivitet som hans söner i att utöva detta gudomliga, heliga och förunderliga som vi kallar det heliga prästadömet.” (Regionkonferens i Pleasant Grove i Utah den 19 januari 2003)

Välsignelser vi får som medlemmar

”Vad underbart det är att tillhöra denna kyrka. Har ni någon gång stannat upp och tänkt på hur tomt ert liv skulle vara utan den? Hur tacksamma borde vi inte vara ... för de stora välsignelser vi får tack vare Jesu Kristi evangelium. Tack ... för att ni är trofasta sista dagars heliga och för att ni strävar efter att fostra era barn i ljus och sanning, med kärlek till Herren och hans förunderliga och heliga verk.” (Stavskonferens i West Valley City i Utah den 10 november 2002)

Jesu Kristi gudomliga mission

”Vi är en storslagen familj, sammansvetsade av kärlek och tro. Vi har fått stora välsignelser, både som folk och

som enskilda. Vi bär i vårt hjärta en fast och orubblig övertygelse om Herren Jesu Kristi gudomliga mission.

Han var den store Jehova i Gamla testamentet, Skaparen som under ledning av sin Fader skapade allting, 'och utan honom har inget blivit till, som är till'. (Joh 1:3) Han var den utlovade Messias som kom med läkedom under sina vingar. Han gjorde underverk, han var den store helaren, uppståndelsen och livet. Han är det enda namn under himlen genom vilket vi kan frälsas [se Apg 4:12] ...

Han kom som en gåva från sin evige Fader. 'Ty så älskade Gud världen att han utgav sin enfödde Son, för att den som tror på honom inte skall gå förlorad utan ha evigt liv.' (Joh 3:16)

I sin stora nåd lämnade han sin tron i himlen och kom till jorden för att födas i ett stall, i ett ockuperat land. Han gick längs Palestinas dammiga vägar, botade de sjuka, undervisade om läran och välsignade alla som tog emot honom ...

På Golgatas kulle gav han sitt liv för oss alla. Detta är den största gåva som någon av oss någonsin kan få. Det är uppståndelsens och det eviga livets gåva.

Vi ärar hans födelse. Men utan hans död skulle den födelsen bara ha varit ännu en födelse. Det var återlösningen, som han åvägbringade i Getsemane örtagård och på Golgatas kors, som gjorde hans gåva odödlig, allomfattande och evig. Hans försoning för alla människors synder var stor. Han är uppståndelsen och livet, 'förstlingen av de insomnade'. (1 Kor 15:20) Tack vare honom kommer alla människor att uppresas ur sin grav.

Vi älskar honom. Vi ärar honom. Vi tackar honom. Vi dyrkar honom. För var och en av oss och för hela mänskligheten har han gjort det som ingen annan skulle ha kunnat göra. Gud vare tack för gåvan som var hans älskade Son — vår Frälsare, världens Återlösare, det felfria Lammet som frambars som ett offer för hela mänskligheten." (Möte för missionärer i Salt Lake City i Utah den 15 december 2002)

Försoningens välsignelser

"[Jesu Kristi] försoning är den största händelsen i mänsklighetens historia. Det finns inget som kan jämföras

med den. Det är den mest grundläggande delen av vår Faders lycksalighetsplan för sina barn. Utan den skulle jordelivet vara en slutanhalt, utan vare sig hopp eller framtid. Vår gudomlige Återlösares gåva ger vårt liv en helt ny dimension. Tack vare vår Frälsares offer blir döden bara en övergång till en härligare sfär i stället för ett tillstånd av dysster glömska. Uppståndelsen blir verklig för alla. Evt liv blir möjligt för dem som vandrar i lydnad mot hans bud." (Satellitutsändning av stavskonferens i Australien den 12 februari 2005) ■

FÖRSLAG TILL HEMLÄRARE

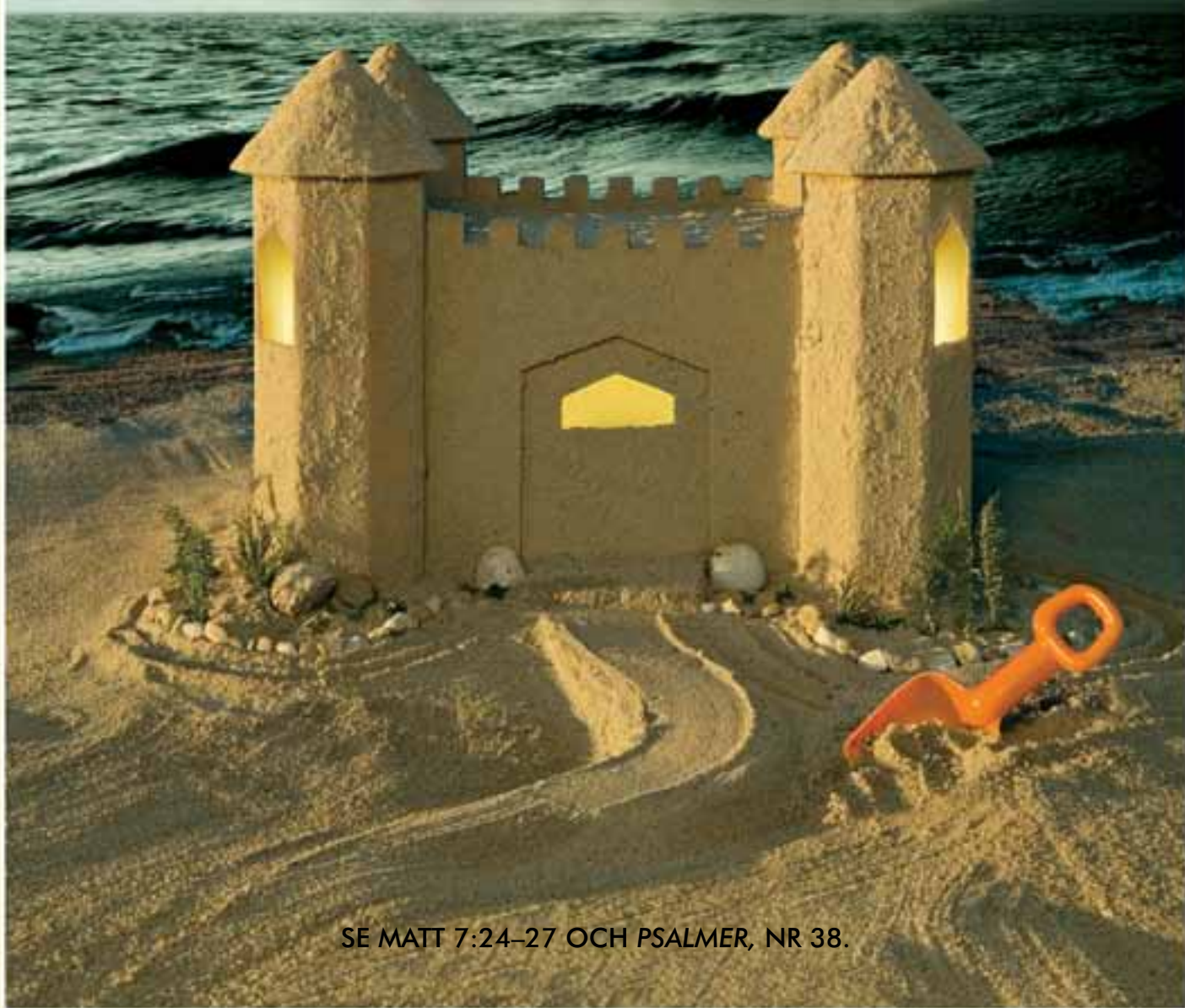
Efter att ha studerat budskapet under bön kan ni dela med er av det på ett sätt som uppmuntrar dem ni undervisar att delta. Här följer några exempel:

1. Visa artikeln och en bild av president Hinckley. Förklara att en av profetens huvuduppgifter är att undervisa och vittna. Inbjud familjemedlemmar att turas om att läsa upp ett avsnitt som intresserar dem. Vittna om hur viktigt det är att följa profeten.

2. Be en familjemedlem att ställa sig på en plats där han eller hon kan se sådant som ingen annan kan se. Be personen beskriva vad han eller hon ser. Förklara vad en siare är. (Se Mosiah 8:15–17.) Läs olika avsnitt ur artikeln. Hur förbättrar dessa uttalanden av vår profet vår andliga syn?

3. Ta med saker som representerar olika avsnitt i artikeln. (Till exempel skrifterna, en bild på ett tempel eller på Frälsaren, osv.) Läs upp motsvarande avsnitt och diskutera hur vi kan veta att dessa begrepp kommer från vår himmelske Fader. Vittna om att vi kan få veta sanningen genom den Helige Andens kraft.

HUR STARK ÄR DIN GRUNDVAL?

SE MATT 7:24-27 OCH PSALMER, NR 38.

Elia var en människa men hade likväl sådan makt hos Gud att Herren, som svar på hans böner, tillstängde eller öppnade himlen och jorden gav frukt. Idag är första presidentskapet och de tolv apostlarnas kvorum också bara människor, men de är också profeter med kraft från ovan.

Vanliga män med ovanliga kallelser

ÄLDSTE BRUCE R McCONKIE
(1915–1985)

i de tolv apostlarnas kворum

"Är generalauktoriteter mänskliga?" Jag antar att det här är en fråga som många har och som har funnits ända från begynnelsen. Det ligger i själva sakens natur att frågan uppstår på grund av den stora aktning vi hyser för de ämbeten som dessa bröder är kallade att inneha.

Jag minns en händelse från kyrkans tidiga historia, från den tid då medlemmarna utsattes för förföljelser och svårigheter. Heber C Kimball, då medlem av de tolv apostlarnas kворum, befann sig i omständigheter som gjorde att han sökte husrum hos en medlem i kyrkan, en änka. Hon erbjöd honom det hon hade — mjölk och bröd — och gjorde i ordning ett rum med en säng åt honom. Han drog sig tillbaka. Hon tänkte: "Här har jag mitt tillfälle. Jag skulle vilja veta [och här har vi i själva verket samma gamla fråga: Är generalauktoriteter mänskliga?] jag skulle vilja veta vad en apostel säger när han ber till Herren." När dörren hade stängts smög hon sig fram till den för att lyssna. Hon hörde broder Kimball sätta sig ner på sängen. Hon

hörde båda hans skor falla till golvet. Hon hörde honom luta sig tillbaka i sängen och sedan yttra följande ord: "O Herre, välsigna Heber, han är så trött" ...

Detta är ett ämne som människor ofta har en felaktig uppfattning om. Många människor hade samma fråga i sina tankar under Joseph Smiths tid. Han sade: "I morse blev jag presenterad för en man från de östra staterna. När han hörde mitt namn sade han att jag inte var något annat än en människa, och angav därigenom att han hade trott att en person till vilken Herren hade ansett det passande att uppenbara sin vilja, måste vara något mer än människa. Han tycktes ha glömt vad den helige Jakob sade om att Elia var en människa som var underkastad samma känslor och passioner som vi, men hade likväl sådan makt hos Gud att Herren, som svar på hans böner, tillstängde himlen och icke lät det regna under tre och ett halvt år, och sedan, åter som svar på hans bön, gav himlen ifrån sig regn, och jorden gav frukt. [Se Jakob 5:17–18.] Sådant är mörkret och okunnigheten i detta släkte, att de betraktar det som otroligt att en människa kan stå i förbindelse med sin Skapare."¹

Äldste McConkie besvarar frågan "Är generalauktoriteter mänskliga?" genom att tala om den stora aktning vi hyser för deras kallelser.

Joseph Smith träffade en person som ansåg att en profet borde vara mer än en människa. Men Joseph Smith, liksom Brigham Young och de andra profeterna som kom efter, visste att även om han var inspirerad så var han också dödlig.

Världens åsikt är i allmänhet följande: "Om det finns något sådant som en profet, är han så nobel och upphöjd att han är olik vanliga människor." De kanske tänker på Johannes Döparen som var ute i öknen och åt gräshoppor och vildhonung, eller på någon som Enok, om vilken människorna sade: "En underlig människa har kommit bland oss." (Moses 6:38)

Det råder i viss mån en liknande uppfattning i kyrkan idag. Vi tänker på ämbetets värdighet och härlighet och storhet. Sedan överförs en del av den känslan på personen som innehar ämbetet.

Det kan finnas ett sätt att få ett bättre perspektiv på det här ämnet. I stället för att fråga: "Är generalauktoriteterna mänskliga?" skulle jag vilja fråga dig: "Är din biskop mänsklig?" Vad skulle svaret bli? Eller om jag säger till er: "Är missionärerna mänskliga?", skulle svaret då bli ja eller nej? Det beror helt och hållet på vad vi talar om. Visst är de mänskliga i den bemärkelsen att varje svaghet och svårighet som är vanlig hos den mänskliga rasen finns hos dem alla och hos oss alla. Men å andra sidan borde inte generalauktoriteterna eller biskoparna eller missionärerna — och detta utsträcker sig till att omfatta varje medlem i kyrkan — vara mänskliga i den bemärkelsen att de är världsliga eller sinnliga i sina strävanden. Ingen av oss bör vara "mänsklig", om vi med det menar att leva som världsligt sinnade människor gör.

När vi kommer in i kyrkan säger vi att vi överger världen. Det förväntas att vi övervinner världen. Med Mormons boks ord ska vi avkläda oss den naturliga människan och bli en helig genom Kristi försoning. (Se Mosiah 3:19.) Om vi alla levde efter bästa förmåga och uppnådde de normer vi borde nå, då skulle ingen av oss vara mänsklig i

världslig eller sinnlig mening. Men vi skulle ändå vara det i den betydelsen att vi är dödliga, och allt som har med det att göra.

Under rubriken "Generalauktoriteterna" skrev jag följande i min bok *Mormon Doctrine*: "Somliga generalauktoriteter har fått kraft att göra en sak och somliga en annan. Alla är underkastade den strikta disciplin som Herren alltid lägger på sina heliga och dem som presiderar över dem. De ämbeten som de innehar är höga och upphöjda, men personerna som innehar dessa ämbeten är enkla män liksom sina bröder i kyrkan. Så väl kvalificerade och utbildade är medlemmarna i kyrkan att det finns många bröder som — om de blev kallade, inröstade och avskilda — skulle kunna verka effektivt i nästan varje viktigt ämbete i kyrkan."²

Längre fram i boken under rubriken "Profeter" finns ett annat uttalande: "Trots all sin inspiration och storhet är profeterna bara dödliga människor med de ofullkomligheter som är gemensamma för människor i allmänhet. De har sina åsikter och förutfattade meningar och de är lämnade att lösa sina problem utan inspiration vid många tillfällen. Joseph Smith skrev att han 'besökte en broder och syster från Michigan som trodde att 'en profet alltid är en profet'. Men jag talade om för dem att en profet var profet endast då han handlade som en sådan.'"³

Alltså kan till och med en profet ha fel i sina åsikter, om inte dessa åsikter är inspirerade av Anden. Inspirerade skrifter eller uttalanden bör accepteras som sådana. Men det finns ett problem. Paulus var en av de största teolog-profeterna genom tiderna, men han hade några åsikter som inte var i fullständig harmoni med Herrens känslor, och han skrev ner några av dem i sina brev. Men eftersom han var vis och diskret betecknade han dem som sådana.

Han sade: "Så här tror jag." När han hade sagt det han ville, sade han: "Så här anser Herren." Paulus åsikter, hans privata synpunkter, var inte så fullkomliga som de skulle kunna ha varit.

Profeter är människor, och när de handlar genom Andens inspiration är det de säger Guds ord, men de är fortfarande dödliga och de har rätt till och har också privata åsikter. På grund av den stora visdom och det omdöme dessa män har, kan deras åsikter vara så goda som det är möjligt för dödliga människor, men om åsikterna inte är inspirerade, om de inte är enligt uppenbarelserna, kan de innehålla felaktigheter av samma orsak som åsikterna hos alla andra människor i kyrkan kan göra det.

Vi behöver inte undra förgäves om generalauktoriteterna talar genom Andens inspiration eller inte — vi kan få veta det med visshet. Jag vill påminna er om ett av Joseph Smiths berömda uttalanden som låter så här: "Gud har icke uppenbarat något för Joseph, som han icke kungjort för de Tolv, och även den obetydligaste helige eller medlem av kyrkan må veta allt, så fort som han är i stånd till att uthärda det."⁴

Detta är fullkomligt. Det är samma lärosats som Paulus predikade. Paulus sade: "Ni kan alla profetera." Han sade: "Var ivriga att profetera." (1 Kor 14:31, 39) Alla medlemmar i kyrkan och kyrkan som helhet förväntas få uppenbarelser. Det är inte reserverat för några få utvalda, missionärerna eller biskoparna. Vi borde få uppenbarelser. Vi borde alla vara som apostlarna och profeterna. ■

Från en artikel i Nordstjärnan, juli 1973; interpunktion och skrivning med stor begynnelsebokstav moderniserad.

SLUTNOTER

1. *History of the Church*, 2:302.
2. *Mormon Doctrine*, andra upplagan (1966), s 309.
3. *Mormon Doctrine*, s 608.
4. Se *History of the Church*, 3:380.

Alla medlemmarna i kyrkan ska kunna ta emot uppenbarelser. Det är inte reserverat för några få utvalda, missionärerna eller biskoparna. Vi borde få uppenbarelser.

MED GEMENSAMMA TAG

I sin strävan att uppnå sina OS-drömmar har tvillingarna Lucía och Mariano Palermo insett att de inte kan nå det slutliga målet ensamma. Ovan: Lucía och en lagkamrat tävlar i ett lopp före OS 2004 i Aten.

ADAM C OLSON
Kyrkans tidningar

Spänningen pulserade i Mariano Palermos ådror när han och hans lagkamrat var de första som rodde förbi 1000-metersmärket. De hade kommit halvvägs mot hans dröm att vinna 2003 års mästerskap i rodd för herrar, dubbel, i Argentina, och en möjlighet att få delta i kvalificeringen för OS 2004 i Aten.

De hade fått en så bra rytm — med starka roddtag fångade de vattnet i perfekt harmoni och drevs framåt, förbi alla andra.

Men några hundra meter senare falnade Marianos glädje när trötthet saktade ner lagkamratens takt.

Mariano sneglade på andra-plats-båten som inte låg långt efter. Skulle ledningen som de hade kämpat sig fram till räcka för att nå målstrecket först?

”Vi är mycket eniga”

Marianos tvillingsyster Lucía hade en egen tävling i dubbel att koncentrera sig på senare under dagen men hon såg till att vara där och se sin bror tävla. Hon blev jätteglad när hans lag tog en sådan snabb ledning. Men hjärtat sjönk när hon såg paret sakta in.

Tvillingarna Palermo har alltid stått varandra mycket nära. Eftersom de är lika gamla och har många aktiviteter gemensamt har de alltid tillbringat mycket tid tillsammans.

”Veckoträffarna, seminariet, skolan”, räknar Lucía upp. ”Nu när vi är äldre är det lite annorlunda, men vi tränar fortfarande ihop.”

Tvillingarna som tillhör Pacheco församling i Litorals stav i Buenos Aires i Argentina har också andra intressen gemensamt. De tycker båda om att

arbeta med händerna — Lucía tycker om hantverk och att sy och Mariano tycker om att meka med bilar.

”Jag älskar att laga mat”, tillägger Lucía.

”Och jag tycker om att äta, så vi blir ett bra team”, skrattar Mariano. ”Jag tycker om att laga mat tillsammans med henne. Jag är inte särskilt bra på det, men det är roligt.”

De trivs mycket bra tillsammans — ”Vi kan prata om allting”, säger Lucía — men Mariano säger att det inte är så många som vet att de är tvillingar. Vi liknar inte varandra.

”Och vi vet inte vad den andre tänker”, skojar Lucía med syftning på hur tvillingar ibland uppfattas. ”Men vi påverkas väldigt mycket av vad som händer den andra, antingen i skolan eller i en tävling. Vi är mycket eniga. Det känns fint.”

Livet är en lagsport

När Mariano kände att hans lagkamrat saktade ner tempot så visste han att det inte spelade någon roll hur stark

han själv var. Om Mariano skulle ro med större kraft och snabbare än sin lagkamrat så skulle deras olika ansträngningar få båten ur kurs.

Han började ro i samma takt som lagkamraten och såg hur andra medtävlanden började närma sig.

Som tvillingar har Mariano och Lucía mycket gemensamt. Bland annat en stark drivkraft att träna hårt och ge sitt allra bästa för att nå sina mål. Men i lagrodd kan man inte vara först med att ta sig över mållinjen genom enbart egna ansträngningar. Tvillingarna har lärt sig att om man inte är synkroniserad med sina lagkamrater så kan man inte vinna.

”Hur pass effektiv båten är beror på enigheten”, säger Mariano. ”Vi måste tänka på samma sätt, vare sig det är ett lag med två, fyra eller åtta personer.”

”Om vi inte arbetar tillsammans —” börjar Lucía.

”Precis”, inflikar Mariano.

”— så fungerar inte båten”, avslutar hon.

Det är en princip som de båda förstår, inte bara som roddare utan också som tvillingar och som medlemmar i kyrkan.

Det har krävts gott lagarbete förutom enskilda ansträngningar för att tvillingarna Palermo skulle få sina utmärkelser. Likaså vet de att de måste lita till Frälsaren och vara hängivna evangeliet för att nå det slutliga målet att återvända till vår himmelske Fader.

”När alla i laget har samma inriktning så är det mycket lättare att komma någon vart”, säger Mariano. ”Det är samma sak med vår familj. Vi har samma mål att få vara tillsammans för evigt. Det är till stor hjälp.”

Båda inser att det är viktigt att arbeta tillsammans, inte bara i rodd utan också när det gäller vårt slutliga mål, att bli lika Jesus Kristus och återvända till vår himmelske Faders närhet. Herren sade: ”Varen ett, ty om I icke ären ett, ären I icke mina.” (L&F 38:27)

När vi väl har lärt oss att livet inte är en enmannasport utan en lagsport står vi inför ett mycket viktigt andligt beslut.

Vem ska jag följa?

När laget som hade legat på andra plats rodde upp bredvid Marianos båt krävdes det stor disciplin för att han inte skulle ge efter för frestelsen att ro så fort han kunde. Mållinjen var så nära. Men Mariano visste att det skulle

vara katastrofalt att försöka ro i sin egen takt. I bästa fall skulle det bara sakta ner dem. I värsta fall skulle det få dem ur kurs och kanske ut ur tävlingen.

Detta val att följa någon annans takt i stället för vår egen när vi ska nå ett mål är en viktig princip som kan tillämpas på jordelivet. Vi kan inte återvända till vår himmelske Faders närhet på egen hand. (Se Rom 3:23.)

Lyckligtvis var Frälsaren villig att sätta sig i vår båt när han genom försoningen (se Alma 7:11–12) gav oss ett sätt att nå mållinjen, där vår himmelske Fader är.

Men liksom med rodd måste vi, för att kunna vinna första pris, vara villiga att ge upp allt som hindrar oss från att ro i harmoni med Herren. *Försoning* betyder att bringa eller återställa något till harmoni. För att uppnå harmoni krävs det att vi är villiga att ge upp alla våra synder (se Alma 22:18), lägga världsliga önskemål åt sidan och göra Herrens vilja. (Se Mosiah 3:19.)

Det är inte alltid lätt men Frälsaren vet vilket ”lopp ... vi har framför oss” (Hebr 12:1) och han vet precis vad vi behöver för att kunna återvända till vår himmelske Faders närhet.

Om vi väljer att inte följa honom utan föredrar att göra saker och ting på vårt eget sätt, blir vi osynkroniserade och riskerar att sakta ner vår framfart och till och med att hamna utanför loppet.

Vi åstadkommer mer tillsammans

I livet liksom inom idrotten vill en del hellre arbeta i egen takt i tron att individualism är vägen till sann frihet. De väljer att ro genom livet ensamma, utan insikt om att de skulle kunna åstadkomma så mycket mer tillsammans med Jesus Kristus. (Se Mark 10:27.)

Inom rodd är det ett välkänt faktum att ”ett lag som arbetar tillsammans kan få

mycket större fart än en enda person”, förklarar Lucía.

I ett standardlopp på 2 000 meter är en tid under sju minuter en bra tid för en ensam manlig roddare som rör så fort han kan. (Världsrekordet är 6:35.40.) Men i ett lag på åtta personer kan samma roddare bli ännu snabbare, trots att det kan finnas lagkamrater som inte är lika snabba. Världsrekordet för ett lag på åtta personer är 5:19.85.

Lika svårt som det är för en ensam roddare att slå ett enat lag är det för oss att nå våra eviga mål utan Frälsaren.

Ibland vinner man, ibland förlorar man

Mariano och hans lagkamrat vägrade att ge upp. Men strax innan de nådde mållinjen blev de förbipasserade och hamnade på andra plats.

Lucía stod vid bryggan när Mariano drog upp båten efter tävlingen. Hon hade sitt eget lopp att tänka på, men när hon såg hans besvikna tårar blev hon också ledsen.

”Jag visste hur hårt han hade arbetat”, säger hon. ”Jag stod inte ut med att se honom så besviken. Jag hade aldrig tidigare sett honom sådan.”

Tillsammans delade tvillingarna Marianos

besvikelse. Till slut delade Lucías tränare på dem så att hon skulle kunna koncentrera sig på sitt eget lopp. När det var dags vann Lucía och hennes lagkamrat sitt lopp och senare även sydamerikanska mästerskapen, vilket kvalificerade dem för att tävla i OS 2004.

Och liksom de hade delat Marianos besvikelse, gladdes de tillsammans åt Lucías framgång.

”Jag var så glad att hon fick möjlighet att tävla i OS”, säger Mariano. ”Det hade hon förtjänat.”

Med Kristus kan vi alla vinna

I OS kom Lucía och hennes lagkamrat på sjuttonde plats. Liksom för Mariano blev avslutningen inte precis vad hon hade drömt om. Men de har fortfarande höga mål. Kortsiktigt vill de kvalificera sig för en OS-medalj. Långsiktigt vill de kvalificera sig för evigt liv.

Båda målen kräver uppoffringar och villighet att arbeta som ett tillsammans med någon annan.

I världen är det bara en som kan vinna ett lopp (se 1 Kor 9:24) oavsett hur enigt laget är, men det pris som Herren erbjuder kan uppnås av alla som är kvalificerade. Nephi sade att

”många av oss, *om icke alla*, [kan bli] frälsta i hans rike” (2 Nephi 33:12; kursivering tillagd), men först måste vi ”förlika oss med Kristus” (se 2 Nephi 33:9) genom att offra våra världsliga önskningar för att följa honom.

Tvillingarna Palermo är enade i hoppet om att deras tro och uppoffringar räcker för att vinna det viktigaste loppet av alla. ■

Sök efter kunskap genom tro

ÄLDSTE DAVID A BEDNAR

i de tolv apostlarnas kворum

Vi uppmanas ständigt i skrifterna att predika evangeliets sanningar genom Andens kraft. (Se L&F 50:14.) Jag tror att de flesta föräldrar och lärare i kyrkan är medvetna om denna princip och i allmänhet strävar efter att tillämpa den. Men trots att denna princip är så viktig är den bara en beståndsdel av ett mycket större andligt mönster. Vi blir också hela tiden uppmanade att söka efter kunskap genom tro. (Se L&F 88:118.) *Att predika genom Anden* och *att söka efter kunskap genom tro* är principer som hör ihop och som vi bör sträva efter att förstå och tillämpa konsekvent och samtidigt.

Jag tror att vi betonar och vet mycket mer om att undervisa genom Anden än vi gör om att söka efter kunskap genom tro. Klart är att både undervisningens och inläringens principer och tillvägagångssätt är andligen väsentliga. Men när vi ser mot framtiden och väntar oss att världen blir alltmer förvirrad och orolig att leva i, tror jag att det blir mycket viktigt för oss alla att öka vår förmåga att söka efter kunskap genom tro. Vi både kan och kommer att välsignas i vårt eget liv, i familjen och i kyrkan med andlig styrka, vägledning och skydd

när vi genom tro söker efter att få och att kunna tillämpa andlig kunskap.

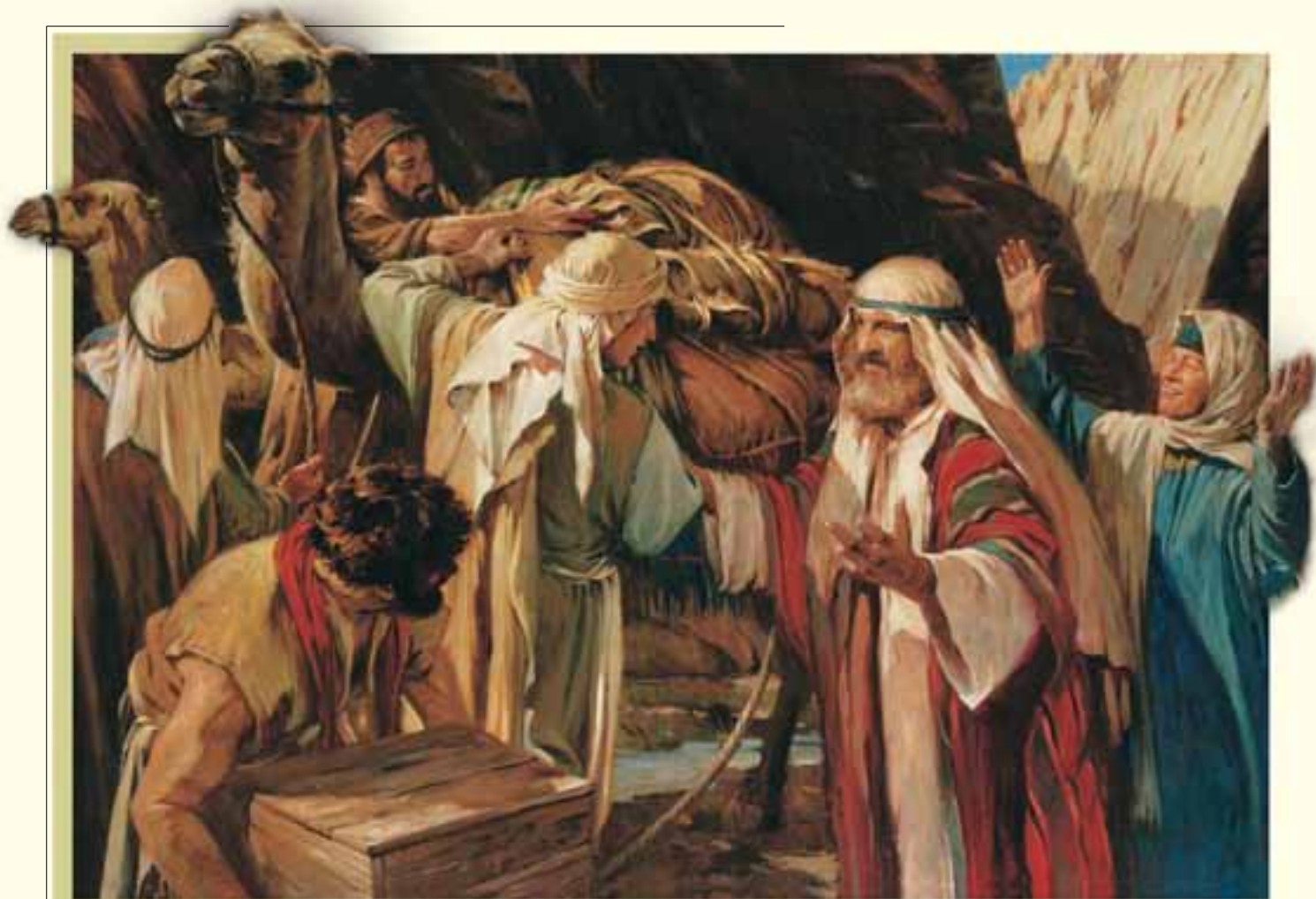
Nephi lär oss att "när en människa talar genom den Helige Andens kraft, så bringar denna kraft [budskapet] till människobarnens hjärtan". (2 Nephi 33:1) Lägg märke till hur Andens kraft för budskapet *till* men inte nödvändigtvis *in i* hjärtat. En lärare kan förklara, visa, övertyga och vittna, och göra det med stor andlig kraft och effektivitet. Men till sist är det så att innehållet i ett budskap och den Helige Andens vittnesbörd endast tränger in i hjärtat om mottagaren tillåter det. När vi söker efter kunskap genom tro öppnas vägen *in i* hjärtat.

Handlingens princip: Tro på Herren Jesus Kristus

Aposteln Paulus beskrev *tro* som "en övertygelse om det man hoppas [och] en visshet om det man inte ser". (Hebr 11:1) Alma lärde att tro inte är att ha fullkomlig kunskap. Snarare är det så att om vi har tro, hoppas vi på ting som vi inte kan se men som är verkliga. (Se Alma 32:21.) Dessutom lär vi oss i *Lectures on Faith* att tro är "den uppenbärade religionens första grundsats och grundvalen till all rättfärdighet" och att den också är

När vi ser mot framtiden och väntar oss att världen blir alltmer förvirrad och orolig att leva i, tror jag att det blir mycket viktigt för oss alla att öka vår förmåga att söka efter kunskap genom tro.

Nephi förlitade sig på en andlig övertygelse inför framtiden när han återvände till Jerusalem för att hämta mässingsplåtarna — utan att veta ”på förhand, vad [han] skulle göra. Dock gick [han] framåt.”

”handlingsprincipen hos alla intelligenta varelser”.¹

Dessa lärdomar belyser trons tre grundläggande beståndsdelar: (1) tro som *övertygelsen* om det man hoppas, (2) tro som *vissheten* om det man inte ser, och (3) tro som *handlingsprincipen* hos alla intelligenta varelser. Jag beskriver dessa tre beståndsdelar av tron på Frälsaren som att de samtidigt bemöter framtiden, ser tillbaka på det förflutna och iscensätter handling i det nuvarande.

Tro, som övertygelsen om det man hoppas, ser in i framtiden. Denna övertygelse är grundad på en sann insikt om och förtröstan på Gud och gör att vi kan ”sträva framåt” (2 Nephi 31:20) under osäkra och ofta svåra omständigheter i Frälsarens tjänst.

Nephi förlitade sig till exempel på just en sådan andlig övertygelse inför framtiden när han återvände till Jerusalem för att hämta

mässingsplåtarna — utan att veta ”på förhand, vad [han] skulle göra. Dock gick [han] framåt.” (1 Nephi 4:6–7)

Tro på Kristus är oupplösligt knuten till och resulterar i hopp på Kristus om vår återlösning och upphöjelse. Och övertygelse och hopp gör det möjligt för oss att vandra till ljusets rand och ta några steg ut i mörkret — med förväntan och tillförsikt om att ljuset ska röra på sig och belysa vägen framför oss.² Kombinationen av övertygelse och hopp leder till handling i det nuvarande.

Tro, som vissheten om det man inte ser, ser tillbaka mot det förflutna och bekräftar vår förtröstan på Gud och vår tillförsikt om verkligheten i det vi inte ser. Vi steg ut i mörkret med övertygelse och hopp och vi fick visshet och bekräftelse när ljuset verkligen rörde på sig och gav oss den belysning vi behövde. Vittnesbördet vi fick efter att vår tro

bestått provet (se Ether 12:6) är visshet som förstörar och stärker vår övertygelse.

Övertygelse, handling och visshet påverkar varandra i en ständigt pågående process. Den kan liknas vid en spiral-fjäder som när den sätts fri blir allt större och vidare i sitt omfång. Trons tre beståndsdelar, övertygelse, handling och visshet, är inte åtskilda och isolerade, utan är förbundna med varandra och fortlöpande och spirar uppåt. Och tron som driver denna pågående process utvecklas och växer fram och förändras. När vi återigen vänder oss om och bemöter en osäker framtid, leder övertygelsen till handling och framkallar visshet, som i sin tur stärker övertygelsen. Vår tillförsikt växer sig starkare, rad på rad, bud på bud, lite här och lite där.

Vi hittar ett mäktigt exempel på denna växelverkan mellan övertygelse, handling och visshet när Israels folk bar på förbundsarken under Josuas ledarskap. (Se Josua 3:7–17.) Erinra er hur israeliterna kom till floden Jordan och lovades att vattnet skulle skäras av i sitt lopp och att de skulle gå över på torr mark. Intressant nog delade vattnet inte på sig när Israels folk stod på flodstranden och väntade på att något skulle hända, utan deras fotsulor blev våta innan vattnet delade på sig. Israeliterna visade att de hade tro när de vandrade ner i vattnet *innan* det delade på sig. De gick ner i Jordans vatten och bemötte framtiden med andlig tillförsikt om det de hoppades på. När israeliterna förflyttade sig framåt delade vattnet på sig och när de gick över på torr mark vände de sig om och såg vissheten om ting som inte ses. I denna händelse ledde tro, som övertygelse, till handling och åstadkom visshet om ting som inte ses men som är verkliga.

Sann tro är inriktad på Herren Jesus Kristus och leder alltid till handling. Tro som handlingsprincip belyses i många skriftställen som vi alla är bekanta med:

”Liksom kroppen utan ande är död, så är *tron utan gärningar död*.” (Jak 2:26; kursivering tillagd)

Var *ordets görare*, inte bara dess hörare.” (Jak 1:22; kursivering tillagd)

”Men se, om I viljen vakna upp och väcka eder själsför-måga, så att I kunnen *undersöka mina ord* och utöva en

smula tro.” (Alma 32:27; kursivering tillagd)

Och det är tro som handlingsprincip som är så central i tillvägagångssättet att inhämta lärdom och tillämpa andlig sanning.

Att söka efter kunskap genom tro: Att verka i stället för att bli påverkad

Vad är sambandet mellan tro som handlingsprincip hos alla intelligenta varelser och inläring av evangeliet? Vad innebär det att söka efter kunskap genom tro?

I den stora uppdelningen av alla Guds skapelser finns det både det som verkar och det som påverkas. (Se 2 Nephi 2:13–14.) Som söner och döttrar till vår himmelske Fader har vi välsignats med handlingsfrihet vilket är förmågan och kraften att handla självständigt. Vi har getts gåvan att kunna handla av fri vilja, och vi bör huvudsakligen verka av oss själva och inte bara låta oss påverkas — särskilt när vi söker efter att få och tillämpa andlig kunskap.

Två centrala delar i Faderns lycksalighetsplan är att inhämta lärdom genom tro och erfarenheter. Frälsaren bevarade handlingsfriheten genom försoningen och gjorde det möjligt för oss att verka och lära genom tro. I sitt uppror mot planen sökte Lucifer tillintetgöra människans handlingsfrihet och hans avsikt var att vi endast skulle påverkas i vår inläring.

Begrunda frågan som vår himmelske Fader ställde till Adam i Edens lustgård: ”Var är du?” (1 Mos 3:9) Fadern visste var Adam hade gömt sig, men trots detta ställde han frågan. Varför? En klok och kärleksfull Fader gjorde det möjligt för sitt barn att verka under inlärningsprocessen och inte bara bli påverkad. Det skedde inte någon ensidig uppläxning av ett olydigt barn, något som kanske många av oss skulle frestas att ge. Istället hjälpte Fadern Adam att lära sig genom att använda sin handlingsfrihet på rätt sätt.

Erinra er hur Nephi ville få kunskap om de ting som hans fader Lehi hade sett i synen om livets träd. Det är intressant att Herrens Ande inledde undervisningen av Nephi med att ställa följande fråga: ”Säg, vad önskar du?” (1 Nephi 11:2) Det är ju uppenbart att Anden visste vad

Nephi önskade. Så varför ställde han då frågan? Den Helige Anden hjälpte Nephi att verka under inlärningsprocessen och inte bara bli påverkad. Lägg märke till i 1 Nephi 11–14 hur Anden både ställer frågor och uppmanar Nephi att ”se” som aktiva beståndsdelar i inlärningsprocessen.

Från dessa exempel ser vi att som elever ska både du och jag verka och vara ordets görare och inte bara åhörare som endast låter sig påverkas. Använder du och jag vår handlingsfrihet och söker efter kunskap genom tro, eller väntar vi på att bli undervisade och påverkade? Använder de barn, ungdomar och vuxna vi undervisar sin handlingsfrihet och söker efter kunskap genom tro, eller väntar de på att bli undervisade och påverkade? Uppmuntrar och hjälper du och jag dem vi tjänar att söka efter kunskap genom tro? Vi bör alla flitigt ställa frågor, söka och klappa. (Se 3 Nephi 14:7.)

Den som söker efter kunskap och väljer att handla i enlighet med sanna principer öppnar sitt hjärta för den Helige Anden och inbjuder hans undervisning, kraftfulla vittnesbörd och bekräftande vittne. Att lära sig genom tro kräver andlig, mental och fysisk ansträngning och inte bara ett passivt mottagande. Det är genom uppriktiga och ständiga trosinspirerade handlingar som vi visar vår himmelske Fader och hans Son, Jesus Kristus, att vi är villiga att lära och ta emot undervisning från den Helige Anden. Inlärnning genom tro inbegriper sålunda att utöva handlingsfriheten att verka enligt övertygelsen om det vi hoppas och inbjuder vår ende sanne lärare, Herrens Ande, att ge oss visshet om det vi inte ser.

Tänk på hur missionärer hjälper undersökare att lära sig genom tro. Att ingå och hålla andliga åtaganden, till exempel att studera och be om Mormons bok, gå på möten och hålla buden, kräver att undersökaren utövar tro och handlingar. En av missionärens grundläggande uppgifter är att hjälpa en undersökare göra och hedra åtaganden — att handla och lära genom tro. Undervisning, uppmaningar och förklaringar, hur viktiga de än må vara, kan aldrig ge en undersökare ett vittnesbörd om att det återställda evangeliet är sant. Det är endast när en undersökares tro leder till handling och öppnar vägen till hjärtat som den Helige

Anden kan vittna och bekräfta. Det är uppenbart att missionärer måste lära sig undervisa genom Andens kraft. Men lika viktigt är ansvaret som missionärerna har att hjälpa undersökare lära sig genom tro.

Inlärnningen som jag beskriver innebär långt mer än enbart kognitiv insikt och att kunna kvarhålla och minnas information. Den slags inlärnning som jag talar om får oss att avkläda oss den naturliga människan (se Mosiah 3:19), att förändra våra hjärtan (se Mosiah 5:2), och att bli omvända till Herren och aldrig avfalla (se Alma 23:6). Att söka efter kunskap genom tro kräver både ”hjärtat och ett villigt sinne”. (Se L&F 64:34.) Att inhämta kunskap genom tro sker när den Helige Anden bär Guds ords kraft både till och in i hjärtat. Inlärnning genom tro kan inte överföras från lärare till elev genom föreläsning, uppvisning eller experiment; istället måste eleven själv utöva tro och handla för att själv få kunskapen.

Den unge pojken Joseph Smith förstod instinktivt vad det betydde att söka efter kunskap genom tro. En av de mest välkända händelserna i Joseph Smiths liv var när han läste verserna om bön och tro i Jakobs brev i Nya testamentet. (Se Jak 1:5–6.) Denna text inspirerade Joseph att bege sig till en skogsdunge nära sitt hem för att be och söka efter andlig kunskap. Lägg märke till frågorna som Joseph formulerat i sinnet och känt i hjärtat — och som han tog med sig till skogsdungen. Det var tydligt att han förberett sig att ”[fråga] i tro” (Jak 1:6) och att handla.

”Mitt i denna ordstrid och detta meningsutbyte sade jag ofta till mig själv: Vad kan man göra? Vilket av alla dessa samfund är det rätta, eller hava de alla orätt? Om något av dem är det rätta, vilket är det då och hur skall jag kunna få veta det? ...

Min avsikt med att gå och rådfråga Herren var att få veta vilken av alla sekterna, som var den rätta, på det jag måtte veta, vilken jag skulle sluta mig till. Så snart jag åter kom i besittning av mina sinnen, så att jag kunde tala, frågade jag därför personerna, som stodo över mig i ljuset, vilken av alla sekterna, som var rätt och vilken jag skulle sluta mig till.” (J S skrifter 2:10, 18)

Lägg märke till att Josefs frågor inte bara inriktade sig

på vad han behövde veta, utan också på vad han behövde göra. Och hans allra första fråga inriktades på handling och vad som behövde göras! Han frågade inte bara efter vilken kyrka som var den rätta. Han frågade vilken kyrka han skulle sluta sig till. Joseph gick till skogsdungen för att lära sig genom tro. Han var fast besluten att handla.

I slutändan är det så att ansvaret för att lära sig genom tro och tillämpa andliga sanningar vilar på var och en av oss personligen. Detta är ett allt allvarigare och viktigare ansvar i världen vi lever i nu och i framtiden. Vad, hur och när vi lär oss stöds av — men är inte

beroende av — en lärare, en presentationsmetod eller ett särskilt ämne eller en särskild lektionsutformning.

En av de stora utmaningarna i detta liv är förvisso att söka efter kunskap genom tro. Profeten Joseph Smith sammanfattar bäst inlärningsprocessen och resultatet som jag försöker beskriva. Som svar på en begäran från de tolv apostlarna om instruktioner lärde Joseph: "Det bästa sättet att inhämta sanning och visdom är inte att rådfråga böcker utan att gå till Gud i

L ägg märke till frågorna som Joseph hade formulerat i sinnet och känt i hjärtat — och som han tog med sig till skogsdungen. Det var tydligt att han förberett sig att "[fråga] i tro" och att handla.

President Boyd K Packer har sagt: "Ett vittnesbörd finner man då man bär det! ... Då du ger av det du har, ersätts det givna med ränta!"

bön och erhålla gudomlig undervisning."³

Vid ett annat tillfälle förklarade profeten Joseph Smith: "Att läsa om andras erfarenheter eller de uppenbarelser som givits till *dem*, kan aldrig giva oss en vittomfattande åsikt om vårt tillstånd och sanna förhållande till Gud."⁴

Slutsatser för lärare

De sanningar om inläring genom tro som vi nu begrundat leder till djupgående slutsatser för föräldrar och lärare. Låt oss begrunda tre av dessa slutsatser.

Slutsats 1. Den Helige Anden är en lärare från Fadern.

Den Helige Anden är den tredje medlemmen i gudomen och han är *läraren* och *vittnet* om all sanning. Äldste James E Talmage (1862–1933) i de tolv apostlarnas kворum förklarade: "Den Helige Andens ämbete och hans verksamhet bland människorna

framställes i skriften. Han är en lärare sänd från Fadern, och för dem, som är berättigade till hans undervisning, uppenbarar han allt, som är nödvändigt för själens utveckling."⁵

Vi bör alltid komma ihåg att den Helige Anden är läraren som, genom rätt inbjudan, kan träda in i hjärtat hos den som söker efter kunskap. Du och jag har ansvaret att predika evangeliet genom Anden, ja, Hjälparen, som en förutsättning för inläring genom tro vilket endast kan uppnås genom den Helige Anden. (Se L&F 50:14.) I detta avseende liknar du och jag de långa tunna glasfibrer som används i fiberoptiska kablar genom vilka ljussignaler leds över mycket långa avstånd. Precis som glasfibrerna i dessa kablar måste vara rena för att leda ljuset så effektivt som möjligt, bör vi bli och förbli värdiga ledningsrör genom vilka Herrens Ande kan verka.

Men vi måste noggrant komma ihåg i vårt

tjänande att vi är ledningsrör och kanaler. Vi är inte ljuset. "Det [är] inte ni som talar, utan er Faders Ande [som talar] genom er." (Matteus 10:20) Det handlar aldrig om mig, och det handlar aldrig om dig. Faktum är att allting du eller jag gör som lärare som medvetet och med avsikt drar uppmärksamheten till oss själva — i budskapen vi presenterar, i metoderna vi använder, eller i vårt personliga uppförande — är en form av prästlist som hindrar den Helige Anden från att undervisa effektivt. "[Predikar han] genom sanningens ande eller på annat sätt? Sker det på annat sätt, så är det icke av Gud." (L&F 50:17–18)

Slutsats 2. Vi har störst verkan som lärare när vi uppmuntrar och underlättar inläring genom tro.

Vi är alla bekanta med talesättet att om man ger en människa en fisk så har hon mat för en måltid. Men lär man henne att fiska, så har hon mat för hela livet. Som föräldrar och lärare av evangeliet har du och jag inte fått i uppgift att ge ut fisk, utan i stället att hjälpa eleverna lära sig "fiska" och bli andligt självständiga. Detta viktiga mål uppnås bäst genom att uppmuntra och underlätta elevernas handlande i enlighet med rätta principer — när vi hjälper dem lära genom att handla. "Om någon vill göra hans vilja, skall han förstå om min lära är från Gud." (Joh 7:17)

Lägg märke till hur detta omsätts i praktiken i rådet Brigham Young (1801–1877) gav till Junius F Wells när broder Wells kallades att organisera de unga männen i kyrkan 1875:

"På dina möten bör du börja längst upp på närvarolistan och kalla så många det finns tid för att bära sitt vittnesbörd och på nästa möte börjar du där du slutade sist, så att alla får ta del och öva sig på att stå upp och säga något. Många kanske tror att de inte har något vittnesbörd att bära, men få dem att stå upp och de kommer att finna att Herren hjälper dem ge uttryck för många sanningar som de inte tänkt på förut. Fler människor har fått ett vittnesbörd genom att försöka bära det än genom att be om det på sina knän."⁶

President Boyd K Packer, tillförordnad president för de tolv apostlarnas kvorum, har gett oss ett liknande råd i vår tid:

"O, om jag kunde lära er denna enda princip. *Ett*

vittnesbörd finner man då man bär det! Någonstans i ditt sökande efter andlig kunskap sker denna språngvisa ökning av tron. Det är det ögonblick då man nått fram till ljusets rand och tagit ett steg ut i mörkret som man upptäcker att vägen är upplyst framför en bara ett eller annat fotsteg. 'Anden i människan', som skriften säger, är i sanning 'en HERRENS lykta'. (Ords 20:27)

Det är en sak att få ett vittnesbörd av det du läst eller av vad någon annan sagt; detta är en nödvändig början. Det är en helt annan sak då Anden bekräftar för dig i ditt bröst att det *du* vittnat om är sant. Förstår du att detta ges då du delar med dig? Då du ger av det du har, ersätts det givna med ränta!"⁷

Jag har lagt märke till en gemensam faktor hos de lärare som haft störst inverkan på mitt liv. De har hjälpt mig att söka efter kunskap genom tro. De vägrade att ge mig lätta svar på svåra frågor. Faktum är att de inte gav mig några svar alls. Istället pekade de ut vägen och hjälpte mig ta steget att hitta mina egna svar. Jag tyckte inte alltid om denna metod men erfarenheten har lärt mig att man inte brukar minnas svar särskilt länge som man får från en annan person, om man minns dem alls. Men ett svar som vi upptäcker eller får genom att utöva tro, minns vi vanligtvis under hela livet. De viktigaste lärdomarna i livet kommer man själv fram till — de undervisas inte.

Den andliga insikt som du och jag har välsignats med, och som har bekräftats som sann i vårt hjärta, kan helt enkelt inte ges till en annan person. Priset på flit och inläring genom tro måste betalas för att vi ska få och själva "äga" sådan kunskap. Endast på det sättet kan kunskapen i sinnet omvandlas till känslor i hjärtat. Endast på det sättet kan en person gå från att förlita sig på andras andliga kunskap och erfarenheter till att få rätt till dessa välsignelser själv. Endast på det sättet kan vi andligen förbereda oss för det som kommer. Vi behöver "sök[a] efter kunskap genom att studera och tro". (L&F 88:118)

Slutsats 3. Vår tro stärks när vi hjälper andra söka efter kunskap genom tro.

Den Helige Anden, som kan "lära [oss] allt och påminna [oss] om allt (Joh 14:26), önskar ivrigt att hjälpa oss lära

när vi handlar och utövar tro på Jesus Kristus. Intressant nog är denna gudomliga inlärningshjälp kanske aldrig mer uppenbar än när vi undervisar, antingen det är i hemmet eller i våra ämbeten. Paulus förklarade tydligt för romarna: "Du som undervisar andra ... lär [du då] inte dig själv?" (Rom 2:21)

Lägg märke till hur flitig undervisning inbjuder himmelsk nåd och lärdom i de följande verserna från Läran och förbunden:

"Jag befäller *eder*, att *I* skolen undervisa varandra om rikets lära.

Lären flitigt så skall min nåd vara med *eder*, och *I* skolen bliva mera fullkomligt lärda i evangeliets teori, princip, lära och lag, i allt som tillhör Guds rike och är nyttigt för *eder* att förstå." (L&F 88:77–78; kursivering tillagd)

Tänk på att de välsignelser som beskrivs i dessa verser är speciellt avsedda för läraren: "Lären flitigt så skall min nåd vara med *eder*" — så att du, läraren, ska bli undervisad!

Samma princip är uppenbar i vers 122 från samma kapitel:

"Utväljen en lärare åt *eder* och låten ej *alla* föra ordet på en gång. Låten en tala i sänder och *de övriga* lyssna därpå, så att när *alla* hava talat, *alla* kunna känna sig uppbyggda genom *varandra* och alla hava samma förmåner." (L&F 88:122; kursivering tillagd)

När alla talar och alla lyssnar på ett värdigt och ordningssamt sätt, blir alla uppbyggda. När vi enskilt och kollektivt utövar tro på Frälsaren, inbjuds Herrens Ande att skänka lärdom och styrka.

Sök efter kunskap genom tro: Ett färskt exempel

Vi har alla välsignats av uppmaningen från president Gordon B Hinckley i augusti 2005 att läsa hela Mormons bok före årets slut. När president Hinckley gav oss denna uppmaning lovade han att om vi trofast följde detta enkla läsprogram, skulle vi "känna Herrens ande i större mått i [vårt] liv och [vårt] hem, en starkare beslutsamhet att

vandra i lydnad mot hans bud och ett starkare vittnesbörd om att Guds Son verkligen lever".⁸

Lägg märke till att denna inspirerade uppmaning är ett klassiskt exempel på att söka efter kunskap genom tro. För det första blev inte du eller jag befallda eller tvingade att läsa. Istället fick vi en inbjudan att utöva vår handlingsfrihet och handla enligt rätta principer. President Hinckley, som inspirerad lärare, uppmuntrade oss att verka och inte bara att bli påverkade. Var och en av oss måste slutligen själv besluta om och hur vi skulle anta uppmaningen — och om vi skulle hålla ut till änden med uppgiften.

För det andra uppmuntrade president Hinckley oss att söka efter kunskap genom tro när han inbjöd oss att läsa och att handla. Inga nya studiematerial gavs ut till kyrkans medlemmar, och inga nya lektioner, kurser eller program bereddades av kyrkan. Vi hade alla vårt exemplar av Mormons bok, och vägen in i vårt hjärta breddades när vi utövade vår tro på Frälsaren och hörsammade första presidentskapets uppmaning. Sålunda var vi redo att ta emot lärdom från den ende

sanne läraren, den Helige Anden.

Ansvar att söka efter kunskap genom tro vilar på var och en av oss enskilt, och ju mer förvirrad och orolig vår värld blir, desto viktigare blir denna förpliktelse. Att söka efter kunskap genom tro är väsentligt för vår personliga andliga utveckling och för kyrkans tillväxt i dessa sista dagar. Må var och en av oss verkligen hungra och törsta efter rättfärdighet och fyllas med den Helige Anden (se 3 Nephi 12:6) — på det vi må söka efter kunskap genom tro. ■

Från en satellitutsändning av ett tal till lärare inom Kyrkans utbildningsverksamhet den 3 februari 2006.

SLUTNOTER

1. *Lectures on Faith* (1985), s. 1.
2. Se Boyd K Packer, "Herrens lykta", *Nordstjärnan*, dec 1988, s. 36.
3. *Profeten Joseph Smiths lärdomar*, s. 165.
4. *Profeten Joseph Smiths lärdomar*, s. 280.
5. *Ett studium av trosartiklarna*, s. 157.
6. Junius F Wells, "Historic Sketch of the YMMIA", *Improvement Era*, jun 1925, s. 715.
7. *Nordstjärnan*, dec 1988, s. 36.
8. "Ett levande och sant vittnesbörd", *Liabona*, aug 2005, s. 6.

Bli ett medel i Guds händer genom att vara av ett hjärta och ett sinne

Välj under bön ut och läs från det här budskapet de skriftställen och lärdomar som tillgodoser behoven hos de systrar ni besöker. Berätta om era upplevelser och bär vittnesbörd. Inbjud dem ni undervisar att göra detsamma.

Vad innebär det att vara av ett hjärta och ett sinne?

1 Korintierbrevet 12:20, 27: "Men nu är lemmarna många och kroppen en ... Nu är ni Kristi kropp och var för sig lemmar."

President Gordon B Hinckley:

"Herren sade: 'Om I icke ären ett, ären I icke mina.' (L&F 38:27) Denna enighet kännetecknar Kristi sanna kyrka. Det är en kraft som är märkbar bland våra medlemmar över hela världen. När vi är ett är vi hans ... Vi ber för varandra, att vi ska kunna fortsätta i enighet och styrka. Om vi gör det kan ingen kraft på denna jord hindra detta stora rike från att gå framåt." ("Om I icke ären ett", *Nordstjärnan*, apr 1984, s 7)

President Marion G Romney (1897–1988), förste rådgivare i första presidentskapet:

"Det är kyrkans uppgift i denna sista tidsutdelning att utveckla ett nytt folk som ska leva efter evangeliet i dess fullhet. Detta

folk ska bli 'de renhjärtade', och de ska ... vara Herrens folk. De ska vandra med Gud därför att de ska vara av ett hjärta och ett sinne. De ska leva i rättfärdighet, och det ska inte finnas några fattiga ibland dem." (Se "Levande principer för välfärd", *Nordstjärnan*, apr 1982, s 167.)

Hur blir jag ett bättre medel i Guds händer när jag strävar efter att vara av ett hjärta och ett sinne?

Äldste D Todd Christofferson i de sjuttios presidentskap:

"Vi måste börja med att bli ett inom oss själva. Vi är dubbla varelser av kött och ande, och vi känner ibland att vi inte passar ihop eller är i konflikt ... När vi strävar dag för dag och vecka efter vecka med att följa Kristi väg, hävdar anden sin överlägsenhet, kampen inom oss avtar och frestelser slutar besvåra oss. Harmonin ökar successivt mellan det andliga och det fysiska, tills vår fysiska kropp förvandlas ... till att 'i Guds tjänst' bli 'vapen åt rättfärdigheten'. (Se Rom 6:13.)"

("Att de skall vara ett i oss", *Liabona*, nov 2002, s 71–72)

Kathleen H Hughes, tidigare första rådgivare i Hjälpföreningens generalpresidentskap:

"[Herren] kräver 'hjärtat och ett villigt sinne' (L&F 64:34; kursivering tillagd) ...

Herren ber oss att öppna oss för honom, att inte hålla något tillbaka. Han säger till oss: Sök inte 'ditt eget liv', utan sök 'efter att göra min vilja och hålla mina bud'. (Helaman 10:4) Hjärtats förnyelse kommer när vi gör och ger allt vi kan, och sedan offrar vårt hjärta och vår vilja till Fadern." ("Av det ringa", *Liabona*, nov 2004, s 111)

Äldste Neal A Maxwell (1926–2004) i de tolv apost-larnas kvorum:

"Andlig underkastelse innebär ... gemenskap, då sinnet och hjärtat kommer till ro. Vi ägnar då mycket mindre tid åt att besluta och mer tid åt att tjäna ... Då vi överlämnar vårt hjärta till Gud, tar vi sista steget i vår andliga utveckling. Först då börjar vi bli till verklig nytta för Gud! Hur kan vi uppriktigt be om att få bli ett redskap i hans händer, om redskapet försöker stå för instruktionerna?" (Se "Villig att underkasta sig", *Nordstjärnan*, Rapport från den 155:e årliga generalkonferensen 1985, s 64.) ■

Min omvändelse till evigt äktenskap

Jag ville gifta mig, men mina orealistiska förväntningar ledde till en rad misslyckade träffar.

JAMES WELCH

För flera år sedan insåg jag att fastän jag hade ett vittnesbörd om evangeliet i stort så fanns det några principer som jag inte var helt omvänd till. Jag hade till exempel inga problem med tionde eller visdomsordet, men jag hade svårt med principen om evigt äktenskap — mitt eviga äktenskap.

En rad misslyckanden

Det var inte det att jag inte ville gifta mig. Tvärtom ville jag det desperat, eller jag intalade mig det i alla fall. Jag gick ut med kvinnor på orten och hade några längre förhållanden. Jag var ute på träffar hela tiden — jag blev nästan helt utmattad. Men jag blev expert på att hitta vad jag kallade "brister" hos varje kvinna jag gick ut med. Jag hittade alltid en ursäkt för att avbryta ett förhållande, men vanligtvis inte förrän jag hade hållit henne på sträckbänken i ett år eller två. Med tiden hamnade jag i en ond cirkel av misslyckanden och till slut blev jag praktiskt taget lamslagen när det gällde att bjuda ut kvinnor.

Jag hade verkat som missionär. Jag

besökte templet regelbundet, fastade och bad om Herrens vägledning och tjänade trofast i mina kallelser i församlingen. Jag hade stort stöd av min familj. Jag rådgjorde ofta med mina biskopar. Under en tid besökte jag till och med en utmärkt psykolog som var medlem i kyrkan. Men jag kände mig förtvivlad. Jag förstod inte vad jag skulle göra för att bli gift.

En del som sympatiserade med mig sade att jag bara inte hade träffat "den rätta" än. Andra sade: "Du måste bara våga hoppa." Men jag hade alltför många tvivel och irrationella rädslor för att kunna göra det.

Jag trodde att det skulle krävas ett underverk för att jag skulle bli gift. Jag visste att jag var ansvarig för mitt eget liv och att jag inte kunde förvänta mig att någon biskop skulle lösa mina problem. Ändå hoppades jag att varje ny biskop som jag talade med skulle kunna hjälpa mig. De bekymrade sig alla om mig och sade att jag skulle hålla mig

nära kyrkan, fortsätta tjäna och göra mitt bästa.

När jag var 45 år ändrades församlingens biskopsråd. När namnet på den nya biskopen tillkännagavs sjönk modet med ens. Mannen som hade kallats var en person som jag inte hade något gemensamt med. Jag bestämde mig dumt nog för att jag skulle vänta på nästa nya biskop.

En rättframt samtal

En söndag kort därefter var jag på väg till präststämmomötet när denne biskop bad mig komma in på hans kontor med en gång för en tempelrekommendationsintervju. Inne på kontoret började jag återge min välinlärd klagan: Inget gick som det skulle i mitt liv. Alla kvinnor jag hade varit ute med hade någon outhärdlig brist. Och kanske var det så att jag inte skulle gifta mig i det här livet.

Biskopen avfärdade mina klagomål, tittade mig i ögonen och frågade: "Vill du gifta dig eller inte?" Jag var tvungen att svara att jag

trodde det, men att jag inte var helt säker längre. Han fortsatte: "Jag vill att du ska gå hem och fundera över om du verkligen vill vara gift. Om svaret är nej, då tycker jag synd om dig, men då kan du sluta gå ut på träff och slut gräma dig själv över det. Om svaret är ja, kom då tillbaka så kan vi prata om det."

I det ögonblicket fick jag ett obestriddigt intryck av att hans råd skulle hjälpa mig.

Tänktfull gick jag ut från hans kontor. Efter kyrkan åkte jag hem och efter en kort men intensiv kamp bestämde jag mig för att svaret måste bli ja. Jag ville gifta mig, och jag var villig att följa biskopens råd, vad det än var.

Det beslutet blev vändpunkten i min strävan att bli gift. Mina ansträngningar hade varit halvhjärtade under flera årtionden. Äktenskap hade egentligen inte haft någon hög prioritering hos mig, även om jag låtsades att det hade det. Det vara bara när det var bekvämt som jag ägnade någon tanke åt att bli gift. Vanligtvis

Jag har känt
hjärtats mäk-
tiga förvand-
ling angående
äktenskap och det
har lett till en stor
förändring i mitt
liv. Jag gifte mig
med min bustru
Deanne i templet i
Oakland i
Kalifornien den
22 maj 1997.

James och Deanne Welch med sina söner Jameson och Nicholas. Broder Welch säger om sin familj och sitt äktenskap: "För tio år sedan skulle jag aldrig ha kunnat föreställa mig att jag kunde känna mig så tillfreds."

var det andra saker, till exempel min yrkeskarriär som konsertmusiker och universitetslärare, som gick före. Vad jag behövde lära mig var hur jag skulle närma mig målet att bli gift med samma beslutsamhet.

Instruktioner från min biskop

När jag återvände för att rådgöra med min biskop talade han mer rakt på sak än någon annan tidigare. Han var inte intresserad av min lista med ursäkter. Han sade bara: "Vi måste hitta själva haken — anledningen till att dina relationer misslyckas — och sedan fixa det." Först blev jag lite chockad, men sedan tyckte jag att hans rättframhet var uppfriskande. Jag visste att jag kunde lita på honom. Det krävdes en del energi och mod för att ta sig ur den onda cirkel jag hade hamnat i, men jag började få tilltro till att jag kunde göra det.

Hans första uppmaning till mig var att jag på nytt skulle börja leta efter en livskamrat som, med hans ord, hade tro, var redbar och hade ett gott hjärta — varaktiga egenskaper som verkligen betydde något — i stället för de ytliga egenskaper som jag tyckte var viktiga. (Jag tyckte att hon skulle vara blond,

sopran och gourmetkock.) Jag fick i uppgift att jag skulle hysa samma slags kärlek för henne, i den mån jag kunde, som vår himmelske Fader har till var och en av oss.

Min biskop hjälpte mig också att upptäcka bristerna i min strävan efter att bli gift. Jag fick erkänna att det inte var hos kvinnorna som jag hade gått ut med som de fanns, vilket jag hade hävdad så länge. I stället låg de i mitt eget felaktiga tänkande och i mina orealistiska förväntningar. Han satte upp några nya regler som jag skulle utgå ifrån under mina träffar.

För det första skulle jag förbereda mig för en förändring. Jag kände mig mycket bekväm i mitt sätt att leva och även om jag på något abstrakt sätt ville gifta mig så kände jag att det skulle störa mina rutiner. Jag skulle behöva börja göra en del saker annorlunda. Jag hade gjort det på mitt sätt i mer än 25 år och upprepat samma misstag. Uppenbarligen hade det inte fungerat. Eftersom jag nu var 45 år måste jag inse att jag inte hade så mycket tid på mig att träffa någon.

För det andra skulle träffarna inte handla så mycket om underhållning som om att hitta en livskamrat som också var uppriktigt intresserad av och redo för äktenskap. Det här skulle bli en tid då jag bekantade mig både med någons personlighet, och, vilket var ännu viktigare, med hennes ande.

Min biskop sade också att jag skulle kunna avgöra efter några träffar om en kvinna hade de nödvändiga egenskaper som jag letade efter. Om de inte fanns där så var det dags att gå vidare. För att avbryta mönstret med oproduktiva, långvariga förhållanden, gav biskopen mig ett ultimatum: Jag skulle föra alla allvarliga relationer vidare, antingen det ledde till äktenskap eller ett avvisande. Efter en rimlig tidsperiod skulle jag inte dra mig ur om inte kvinnan jag gick ut med avvisade mig. Tidigare hade jag haft för vana att gå min väg i stället för att förbinda mig till något. Den här gången kunde jag inte dra mig ur som jag så ofta hade gjort förut. Och okaraktäristiskt djärvt nog gick jag med på villkoren.

Vad jag lärde mig

Jag började inse ett och annat. Jag insåg bland annat att det som en del kallar "kemi" kommer först efter uppriktiga och ärliga samtal, inte före. Detta är ett av de vanligaste misstagen människor gör — de går enbart vidare med ett förhållande om de känner en omedelbar fysisk attraktion. Vissa ensamstående föredrar också ytliga ämnen i stället för allvarliga samtal och svåra frågor. De undviker det senare i det fåfänga hoppet att när väl "den sanna kärleken" sätter in så kommer alla vardagsproblem att försvinna. Egentligen är det tvärtom. Om man från början kommunicerar på ett ärligt sätt och lär sig att besvara de svåra frågorna så kommer tilliten. Denna tillit tar bort rädslan som vanligtvis är orsaken till att man får kalla fötter, brister i engagemang och slutligen får ett vacklande förhållande.

Det viktigaste jag lärde mig är att kärlek inte bara handlar om mig. Den handlar i första hand om att bry sig om den andra personen. Jag fick arbeta på att bli mer ödmjuk och få bort den arroganta inställningen att det kanske inte fanns någon kvinna som var bra nog åt mig.

Min verkliga omvändelse

Det skulle vara trevligt att kunna berätta att jag gifte mig med den första kvinnan jag träffade. Jag gick ut på några träffar och hade ett längre förhållande där jag till slut blev avvisad. Men jag utövade tro och följde min biskops instruktioner fastän de inte gav något omedelbart resultat.

Året efter det att jag hade gjort dessa förändringar i min inställning och i mitt perspektiv tog jag ytterligare en titt på en kvinna som jag hade känt i många år. Vi hade faktiskt varit ute på träff tidigare, men den här gången såg jag

henne i ett annat ljus — som en eventuell evig livskamrat som är förtjusande och vacker på alla sätt eftersom hon har de egenskaper som är varaktiga (och många andra bonusegenskaper också). Hon var generös nog att ge mig en andra chans, och nu är hon min hustru och mor till våra dyrbara barn. Jag älskar henne innerligt. För tio år sedan skulle jag aldrig ha kunnat föreställa mig att jag kunde känna mig så tillfreds.

Vad ledde till denna omvändelse? (Och det var en verklig omvändelse — jag vände om mot en annan inriktning.) Jag tror att denna förändring är en följd av att en biskop lärde mig hur mycket vår himmelske

Fader älskar mig och ville att jag skulle vara lycklig och få alla de välsignelser han redan har lovat mig. Min biskop hjälpte mig att ändra på prioriteringarna i mitt liv, som hade blivit förvrängda. Han talade rättframt och lät mig inte distraheras av de ursäkter som jag hade kommit med så länge.

Nu vet jag hur omvändelse känns. Jag har känt hjärtats mäktiga förvandling angående den här principen och det har lett till en stor förändring i mitt liv. Jag kan spåra stunden när jag omvände mig till den där dagen på biskopens kontor där jag fick uppenbarhet för mig att om jag följde hans råd så skulle jag bli välsignad.

Och det är jag verkligen. ■

PROVET

LEHI L CRUZ

När jag gick i nian åkte alla eleverna och campade i Negros Occidental i Filippinerna innan skolavslutningen. Vi satte upp tälten på campingplatsen och roade oss sedan med att gå på upptäcktsfärd bland guava- och mangoträden. På kvällen kom mina föräldrar för att se hur jag hade det. De sade att jag skulle vara mycket försiktig och åkte sedan iväg.

En av mina klasskamrater bad mig och mina vänner att följa med honom och hans äldre kusin på en åktur. Hans kusin körde, och vi hade roligt tills de till min stora förvåning tog fram öl och cigaretter. Vi parkerade bilen i närheten av campingplatsen och de började dricka öl och röka i bilen. De frågade om jag också ville det, men jag vägrade.

Jag sade att jag inte ville röka eftersom det skulle förkorta mitt liv. Jag sade också att det är emot min tro eftersom jag blivit undervisad om visdomsordet. Jag sade att visdomsordet är en lag som uppmanar oss att hålla vår kropp ren eftersom den är ett Guds tempel. Jag sade att vi måste låta bli att röka, dricka alkohol, te och kaffe, och att ta droger. Min bästa vän och jag lämnade

gruppen och gick och lade oss i vårt tält.

När jag åkte hem var jag glad att kunna tala om för pappa att jag inte hade gjort som mina klasskamrater utan undervisat dem om visdomsordet. Jag var glad att den Helige Anden var där och vägledde mig och gav mig modet att prata med mina vänner.

Av den här upplevelsen lärde jag mig att vår lydnad provas när vi är för oss själva, utan föräldrar eller andra som stöd. Jag är tacksam för visdomsordet och är fast besluten att följa det. När jag är gammal nog ska jag gå ut som missionär och undervisa många människor om hur viktigt visdomsordet är. ■

KÄNNA IGEN FRÄLSAREN

JADE SWARTZBERG

Jag satt tillsammans med några vänner på mellanstadiets kafeteria när ämnet Kristi andra ankomst kom upp. Mina vänner var inte särskilt religiösa men de hade varit tillräckligt mycket i kyrkan för att ha hört talas om denna händelse som det profeterats om. De visste också att jag gick till kyrkan regelbundet och att jag hade en stark tro på Frälsaren.

Vi pratade om det en stund och som svar på deras frågor sade jag att ingen vet exakt när Kristus kommer tillbaka. En av mina vänner vände sig mot mig och sade ganska allvarligt: "Jade, om Kristi andra ankomst inträffar snart och Jesus Kristus kommer så kanske jag inte känner igen honom. Vill du visa mig vem han är då?"

Jag sade naturligtvis ja och sedan började vi prata om annat.

Mina vänner har förmodligen aldrig tänkt på det där samtalet igen men jag har tänkt på det många gånger. Med tanke på vad jag sade och gjorde antog mina vänner att jag kände Frälsaren. Faktum var att de räknade med att jag kände honom! Men gör jag verkligen det? Skulle jag kunna svara ja på Almas fråga: "Är hans bild präntad i edert medvetande?"

(Alma 5:14)

Den lättvindiga frågan som min vän ställde har många gånger fått mig att utvärdera

min relation till Frälsaren. Är till exempel mina personliga böner och skriftstudier så pass meningsfulla att de för mig närmare honom? Jag hoppas det. Och jag hoppas att jag en dag, när Kristus kommer, kan stå framför honom med ett rent hjärta och rena händer. Då kommer jag inte bara att lätt kunna känna igen honom, utan han kommer att känna igen mig eftersom jag har hans bild präntad i mitt medvetande. (Se Alma 5:19.) ■

OM EN **insekt**

FLYGER IN I MUNNEN

Andliga insekter kan vara mer än irriterande. De kan till och med vara farliga om vi inte spottar ut dem med en gång.

AARON L WEST

När jag gick ut den där lördagsmorgonen tänkte jag inte för mig själv: "Jag hoppas en insekt flyger in i munnen idag." Men medan jag joggade så hände det ändå. En insekt flög rakt in i munnen! Det var inte mitt fel. Jag gjorde inget fel. Jag såg den inte ens komma.

Vad tror du jag gjorde när insekten flög in mellan tänderna? Ja, jag rullade i alla fall inte runt den med tungan och smakade på den. Jag lät den inte vara kvar för att se vad som skulle hända. Jag svalde den inte. Jag tog mig inte ens tid att tänka på det. Jag spottade bara ut den och fortsatte jogga, och spotta lite längs vägen.

Har en "insekt" någon gång flugit in i din mun? Har du någon gång helt oskyldigt råkat på en olämplig bild eller sång eller ord eller tanke? Det har du förmodligen. Onda inflytanden finns överallt omkring oss, och fastän vi kan göra mycket för att undvika dem så kommer vi förmodligen att utsättas för dem utan att vi rår för det. Dessa andliga insekter är livsfarliga — mycket mer skadliga för vår ande än vad den lilla insekten var för min kropp.

Vad ska du göra om en andlig insekt flyger in i din mun? Du ska ge den samma behandling som jag gav insekten som flög in i min: Spotta ut den! Tveka inte. Gå din väg. Spring om du måste. Stäng av teven. Stäng av radion. Stäng av datorn. Släng den där boken eller tidningen i soporna där den hör hemma.

Utöva det som president Brigham Young (1801–1877) kallade "trons andliga kraft". Han sade: "Så småningom kommer världen att omstörtas enligt profetens ord, och vi kommer att få se ett rättfärdigt styre införas, och synd och orättfärdighet måste lämna scenen. Men ondskans makt

och principer, om man kan kalla dem för principer, kommer aldrig att ge vika det minsta för Frälsarens rättfärdiga frammarsch, bara då de drivs tillbaka centimeter för centimeter, så vi måste vinna terräng med våld. Ja, genom trons andliga kraft och genom goda gärningar kommer evangeliet att breda ut sig, tillväxa och ha framgång."¹

President Young talade om vår strävan att sprida evangeliet över världen, men hans ord kan också tillämpas på vår strävan att fylla vårt liv med godhet. Tvinga bort den onda tanken eller bilden från ditt sinne genom att sjunga en psalm, tänka på ett skriftställe eller be en bön. "Låt dig inte besegras av det onda utan besegra det onda med det goda." (Rom 12:21)

Tänk på vad president Gordon B Hinckley gång på gång har sagt om pornografi:

"Naturligtvis frestas ni. Det tycks som om en hel värld blivit besatt av sex. På ett mycket försåtligt och lockande sätt överöses ni ständigt därav. Ni utsätts för det på television, i tidningar och böcker, på video och till och med genom musik. Vänd ryggen åt detta. Sky det. Jag vet att det är lätt att säga och svårt att göra. Men varje gång ni gör det, blir det så mycket lättare nästa gång. Hur underbart vore det inte om ni en dag kunde stå inför Herren och säga: 'Jag är ren.'

Herren har gett ett bud i vår tid som gäller var och en av oss. Han har sagt: 'Pryd alltid dina tankar med dygd.' Och med detta har han gett ett löfte: 'Då skall du hava ett frimodigt medvetande inför Gud.' (L&F 121:45) Jag tror han menar att om vi är rena i kropp och sinne så kommer tiden då vi kan stå frimodigt inför Herren ... Då kommer känslan av frimodighet och vi ser gillande leenden."²

Kom ihåg: Om en insekt flyger in i munnen, spotta då ut den! ■

SLUTNOTER

1. *Kyrkans presidents lärdomar: Brigham Young*, s 332–333.
2. "Varen rena", *Nordstjärnan*, jul 1996, s 49–50.

Renovering av Tab

I juni 2006 hade orgelns alla **pipor**, utom de som ses här, tagits bort för rengöring. Golvets sluttning på balkongen utökades så att alla besökare skulle få bra sikt ner mot podiet. Golv har täckts över och pelarna svepts in för att skyddas. Restaureringen av taket var färdig.

Tabernaklet

Medan Tabernaklet i Salt Lake City var stängt för allmänheten under två år utfördes en grundlig renovering av den 140 år gamla byggnaden.

"Jag älskar den här byggnaden", sade president Gordon B Hinckley vid en presskonferens den 1 oktober 2004. "Jag vill inte att något ska göras här som förstör denna sällsynta arkitektoniska juvels historiska prägel ... Jag vill ha det gamla ursprungliga Tabernaklet tillbaka med sammanbundna fogar och ... förstärkt, och med dess naturliga och underbara skönhet bevarad."

Här är några fotografier från renoveringen.

Ovan: Arbetare installerar vita ekbänkar som ersätter de flesta av de ursprungliga bänkarna av furu. De ursprungliga bänkarna, som hade målats av pionjärhantverkare för att se ut som ek, var skadade och slitna. Några av dem kommer att vara med i en permanent utställning.

Till höger: Förhöjningen har utrustats med en stor scenhiss i mitten. Den kan, i kombination med flyttbara sektioner (till höger) omstruktureras för att passa till konferenser, brasafnär och orkesterplattformar. Sektionerna har inbyggd AV-utrustning, elkablar och ventilation. De har också matchande mattbeläggning, nya trädetaljer och bildskärmar som generalauktoriteter kan se konferensen på.

En av två nya trappor som byggts till balkongen gör att det nu finns sex utgångar från övre våningen.

De audiovisuella uppgraderingarna

inbegriper nya ljuseffekter. Den infällda bilden visar den ena av två bildskärmar som monterats upp på båda sidor av orgelpiporna. När bildskärmarna inte behövs kan de tas ner bakom körsätena. Det senaste i fråga om ljudteknik har installerats även om Tabernaklets berömda akustiska egenskaper har bevarats.

En arbetare står upp på en byggnadsställning som är flera våningar hög medan han arbetar på restaureringen av taket. Fjorton lager färg fick tas bort för att nå det ursprungliga murbruket. När reparationerna var gjorda lade arbetarna på murbruk som matchade det ursprungliga murbruket både i fråga om innehåll och akustiska egenskaper. Man var noga med att bevara det ursprungliga takets vågmönster.

**En skicklig
konstnär bättrar
på lasyren på
balkongfasaden. Det mesta av
marmoreringen på Tabernaklets
väggar och pelare behövde
bättras på eller göras om.**

**Nedan: För att göra
byggnaden mer
jordbävningssäker
förankrades** de externa pelarna
djupare i marken och stärktes med nya stål- och
betonggrunder. Dessa förankringar är gjorda
under marknivå.

**Orgelpiporna rengjordes,
stämdes om och återinstallerades. De största piporna
(till vänster) är gjorda av trä och var för stora för att
flyttas. Piporna fick ett nytt lager med bladguld.**

En stor del av utrymmet under Tabernaklet renoverades. Till höger, överst: Tabernakelkörens och Temple Square-orkestrernas administrationskontor finns nu på den yta som tidigare upptogs av doprummet. I mitten: Damernas omklädningsrum har ett bås för varje körmedlem där hon kan förvara sina körkläder. Männen har ett liknande rum. Längst ner: I musikbiblioteket finns körens alla nothäften. Där finns också ett skåp till var och en av de omkring 350 körmedlemmarna. Bibliotekarierna sammanställer pärmar med rätt noter i rätt stämma för ett visst framträdande och lägger dem i de olika skåpen.

Det nya aluminiumtaket, här från december 2005. Nedan: På varje ände av Tabernaklet fästes en bred stålbalk, en stödbalk, till den tidigare träbalken för att stärka den. Nedan, till vänster: Arbetare lägger på plywood innan de lägger på det nya taket.

En tillräcklig fasta

*Jag kanske inte fastar som alla andra,
men uppoffringen ger ändå välsignelser.*

RILEY M LORIMER

När jag var liten var fastesöndagarna något av en börda. Min lilla mage kurrade hela dagen lång och jag kunde knappt bärga mig tills det var dags för middag och jag kunde avsluta min fasta. Sommaren före sexan hade jag börjat förstå principen om fastan bättre, och just då blev jag sjuk.

Och det här var ingen vanlig förkylning eller influensa. Kroppen värkte på ett konstigt sätt och ingen kunde förstå varför. Efter att ha besökt otaliga specialister under fyra månader fick jag äntligen ett svar. Jag fick veta att jag hade en mycket ovanlig sjukdom som gjorde mig törstig hela tiden och mycket känslig för uttorkning. Eftersom sjukdomen är ovanlig kunde läkarna inte säga så mycket om hur mitt vardagliga liv skulle bli. Jag fick bara lite medicin i hopp om att det skulle hjälpa.

När nästa fastesöndag kom försökte jag vara utan mat och vatten precis som alltid. Det var ett stort misstag. På grund av min sjukdom kan jag bli mycket sjuk även om jag bara är utan vatten i några timmar, vilket jag snabbt upptäckte.

Jag blev mycket upprörd. "Om

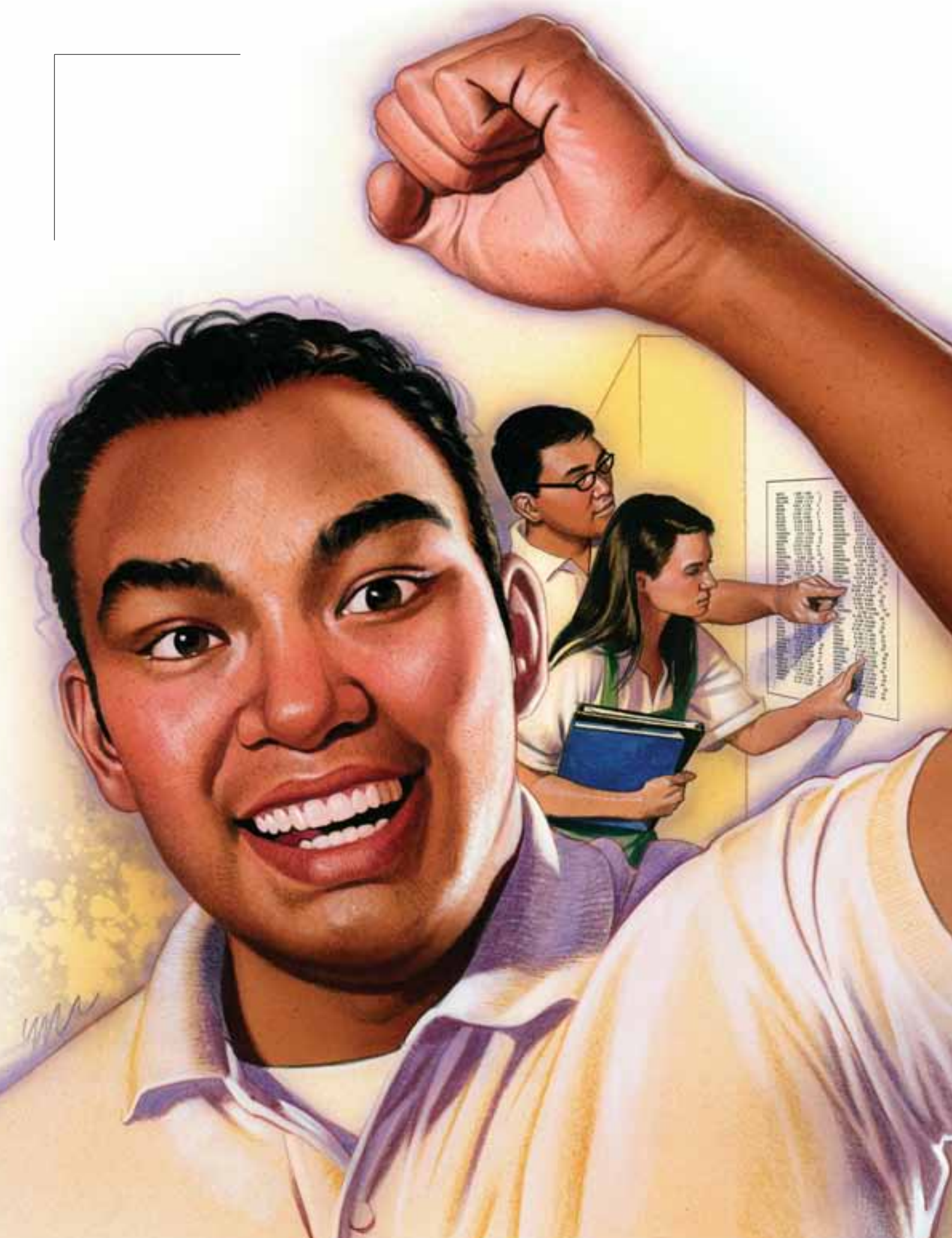
jag dricker när jag fastar", tänkte jag för mig själv, "så fastar jag inte på riktigt! Jag gör inte tillräckligt!" Denna tanke bekymrade mig i flera månader. Jag studerade skriftställen om fasta och bad ganska mycket om det här problemet. Jag pratade också om det med mina föräldrar och mina ledare i Unga kvinnor, men det kändes ändå inte bra.

Svaret kom en fastesöndagsmorgon när

jag läste berättelsen om änkans skärv i Nya testamentet. (Se Mark 12:41–44.) Det änkan gav var litet i världens ögon, men Frälsaren tog kärleksfullt emot det eftersom han visste att det var allt hon hade. Jag visste då att min fasta var tillräcklig eftersom jag gjorde så gott jag kunde. Herren mätte inte min uppoffring mot det som andra gav, utan mot vad *jag* kunde ge.

Sedan den dagen har jag fått ett starkt vittnesbörd om fastan. Jag har lärt mig att jag också måste studera och be när jag fastar så att Anden kan vara hos mig. Men det viktigaste är att jag har lärt mig att alltid göra mitt bästa, och det är tillräckligt. Herren ber oss inte att ge mer än vi har styrka till. (Se Mosiah 4:27.) ■

SOM BRÄNNOFFER

När jag blev antagen till universitetet skrek jag av glädje. Hur kunde jag då offra min utbildning för att verka som missionär?

JOSEPH RAY BRILLANTES

Och Gud sade till Abraham: "Din hustru Saraj ... jag skall välsigna henne och ge dig en son också med henne ... Då föll Abraham ner på sitt ansikte [och glädde sig]." (1 Mos 17:15–17; se JST, Genesis 17:23.)

Jag skrek av glädje. Hela skolan måste ha hört det. Andra elever stirrade på mig och undrade vad som hade fått mig att skrika, men jag kunde inte hålla inne med glädjen när jag såg mitt namn på listan med elever som antagits till Filippinernas ledande universitet. Jag kände mig verkligen välsignad.

"Och du skall ge honom namnet Isak. Jag skall upprätta mitt förbund med honom, som ett evigt förbund med hans avkomma efter honom." (1 Mos 17:19)

När andra fick reda på att jag hade antagits till universitetet tittade de förundrat på mig. När jag tänkte på det hela kunde jag inte låta bli att le. Min framtid var utstakad. Jag var mycket tacksam mot Herren för att han hade hjälpt mig lyckas med antagningsproven.

"En tid därefter satte Gud Abraham på prov. Han sade till honom: 'Abraham! ... Tag din son Isak, din ende son, som du älskar, och gå till Moria land och offra honom där som bränn-offer.'" (1 Mos 22:1–2)

"Himmelske Fader, jag kan inte gå ut som missionär just nu. Det finns så mycket för

”Då ropade Herrens ängel till honom från himlen [och sade]: ... 'Lyft inte din band mot pojken och gör honom ingenting. Nu vet jag att du fruktar Gud, då du inte ens har undanbållit mig din ende son.'”

mig att göra här. Låt mig få fortsätta med mina studier. När jag har tagit examen ska jag gå ut och förkunna ditt evangelium.

Jag behöver fortsätta studera, Fader. Jag behöver det för min framtid.

Du vet att jag har försökt övertala institutionsföreståndaren att låta mig göra ett studieuppehåll på två år. Hon tillät det inte. Hon sade att jag var tvungen att ansöka om att få bli hedervärt utskriven från universitetet om jag valde att gå ut.

Himmelske Fader, jag kan inte gå ut som missionär just nu. Jag behöver det här för min framtid.”

”Abraham tog veden till brännoffret och lade den på sin son Isak, men själv tog han elden och kniven, och de gick båda tillsammans.” (1 Mos 22:6)

Hjärtat var tungt när jag närmade mig skolsekreterarens kontor. Han skulle säga att jag var från vettet, att jag skulle offra en lovande framtid. Hur kunde jag förklara för honom att Herren hade kallat mig?

”När de kommit fram till den plats som Gud hade sagt till Abraham, byggde han ett altare där och gjorde i ordning veden. Sedan band han sin son Isak och lade honom på altaret ovanpå veden. Och Abraham räckte ut handen och tog kniven för att slakta sin son.” (1 Mos 22:9–10)

”Jag är här för att träffa skolsekreteraren.”

”Jag behöver ansöka om att få bli hedervärt utskriven.”

”Nej, jag har bra betyg.”

”Nej, jag har inte varit delaktig i något kriminellt.”

”Orsaken? Jag har fått en kallelse från Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga att verka

som heltidsmissionär. Jag behöver ge upp mina studier vid universitetet för att tjäna Herren.”

”Nej, missionen kan inte vänta och jag kommer att verka i två år.”

”Jag vet att det innebär att jag inte kan komma tillbaka hit.”

Då ropade Herrens ängel till honom från himlen [och sade]: ... 'Lyft inte din band mot pojken och gör honom ingenting. Nu vet jag att du fruktar Gud, då du inte ens har undanbållit mig din ende son.'” (1 Mos 22:11–12)

”Vad? Kan jag ansöka om studieuppehåll? Institutionsföreståndaren sade att jag var tvungen att lämna universitetet eftersom man bara tillät ett studieuppehåll för ett år.”

”Har policyn ändrats nyligen? Hon visste nog inte det. Inte jag heller.”

”Tack så väldigt mycket!”

”Herrens ängel ropade ännu en gång till Abraham från himlen: ... 'Jag skall rikligen välsigna dig och göra dina efterkommande talrika som stjärnorna på himlen och som sanden på havets strand ... I din avkomma skall alla jordens folk bli välsignade, därför att du lyssnade till min röst.'” (Se 1 Mos 22:15–18.)

Efter att ha tjänat i Filippinernamissionen Ilagan från 2000 till 2002 återupptog jag studierna vid universitetet i Quezon City och övergick sedan till Brigham Young-universitetet – Hawaii. Jag ser fram emot att gifta mig och fostra barn i evangeliet.

Herren vill att vi ska offra allt till honom. Det betyder inte att vi inte kan få det som vi önskar. Ibland vill han bara se om vi sätter honom främst. ■

Visste du det här?

Ämnesförslag till dagboken

Om du har svårt att hitta på vad du ska skriva om i din dagbok kan du börja med följande ämnen: "Det första jag kommer ihåg från när jag var liten är ..." eller "Mitt bästa minne från skolan är ..." eller "En andlig upplevelse jag hade nyligen var ..."

President Spencer W Kimball (1895–1985) sade: "Skaffa er en anteckningsbok, mina unga vänner, en dagbok som håller i alla tider och kanhända kommer änglarna att citera den i evigheten. Börja idag och skriv om det du gör, dina innersta tankar, dina framgångar och misslyckanden, ditt umgänge med andra människor, dina triumfer, dina intryck och ditt vittnesbörd." (Se "Kanhända kommer änglar att citera den", *Nordstjärnan*, jun 1977, s 25.)

Förslag till ledare

President David O McKay (1873–1970), kyrkans nionde president,

talade om flera egenskaper som utmärker en bra ledare eller lärare:

1. "Fullkomlig tro på Jesus Kristus som världens ljus, och en uppriktig önskan att tjäna honom. Detta själens tillstånd inbjuder den Helige Andens sällskap och vägledning."
2. "En uppriktig kärlek till ...

medlemmarna som styrs av beslutssamheten att behandla varje medlem i kyrkan rättvist och opartiskt. Hedra ... medlemmen så ... hedrar medlemmen dig."

3. "Grundliga förberedelser. En framgångsrik ledare vet vilka plikter och vilket ansvar han [eller hon] har och känner också medlemmarna som han [eller hon] leder."

4. "Gladlynthet — inte forcerad utan naturlig gladlynthet, som kommer spontant från en förhoppningsfull själ." (Conference Report, okt 1968, s 144)

Med ett ord

Andlig död: Andlig död är vår skilsmässa från Gud. Det finns två källor till andlig död: Fallet och vår egen olydnad.

"Ty hela människosläktet, utestängt från Guds omedelbara omgivning medelst Adams fall, anses som dött både vad timliga och andliga ting beträffa." (Helaman 14:16) Under vår tid på jorden är vi avskilda från Guds närhet. Genom försoningen återlöser Jesus Kristus alla från denna andliga död. "Kristi uppståndelse återlöser människosläktet, ja, hela människosläktet, och för människorna tillbaka till Herrens omedelbara närhet." (Helaman 14:17)

Ytterligare andlig död är ett resul-

"Om ni inte är helt hängivna evangeliet — och inte lever enligt det med allt ert 'hjärta, all eder förmåga, själ, sinne och styrka' (L&F 4:2) — kan ni inte frambringa nog mycket andligt ljus för att mota bort mörkret."

Äldste Robert D Hales i de tolv apostlarnas kворum, "Från mörkret till hans underbara ljus", *Liahona*, jul 2002, s 78.

tat av att våra synder gör oss orena och ovärdiga att vistas i Guds närhet. (Se Helaman 14:18.) Genom försoningen erbjuder Frälsaren oss återlösning från denna andliga död, men endast om vi utövar tro på honom, omvänder oss från våra synder och lyder evangeliets principer och förordningar. (Se Helaman 14:19.) (Se *Stå fast i din tro* [2004], "Döden, den andliga", s 24–25.)

Broder Johns fasteoffer

Greg Burgoyne

Jag kunde inte tro mina ögon. Där stod han, vid talarstolen. Jag hade aldrig sett broder John i kyrkan tidigare, och förstås inte hört honom bära sitt vittnesbörd. En månad senare kom han till kyrkan och bar sitt vittnesbörd igen.

Det hela började en söndagsförmiddag i ett möte för prästadörets verkställande kommitté. Jag verkade som Unga mäns president. Vi hade just läst i *Kyrkans instruktionsband-bok* och biskopen satt tyst och funderade. Sedan tittade han upp och sade: "Jag vill att våra bröder som bär aronska prästadömet ska börja samla in fasteoffer från mindre aktiva medlemmar." Han bad oss engagera

lärarna och prästerna.

Jag blev förvånad. I Kapstaden i Sydafrika bor de flesta medlemmarna långt från varandra. Det tar 35 minuter att köra från den ena änden av vår församling till den andra. De unga männen hade aldrig samlat in fasteoffer tidigare eftersom de inte kunde gå hem till medlemmarna — avståndet var för stort, och vi oroade oss för deras säkerhet.

Som kommitté gjorde vi upp en plan medan vi diskuterade hur vi skulle kunna övervinna dessa hinder. Äldstekvorumet gick med på att ge bröderna i uppgift att köra de unga männen till flera hem lördagen före varje fastesöndag. Vi delade in församlingen i områden och gav varje par av bröderna i uppgift att besöka några aktiva familjer och några mindre aktiva familjer. Vi insåg att vår plan skulle vara ett bra tillfälle för bröderna att lära känna ungdomarna och för ungdomarna att få råd från äldsterna.

När vi presenterade planen för de unga männen var de ivriga att försöka. Vi påminde dem om att de skulle ha på sig söndagskläder och att detta var en del av deras heliga plikt att vaka över församlingen.

Jag fick i uppgift att köra min lillebror Andrew. Följande lördag försökte vi besöka alla på listan, men de flesta var borta. Den sista medlemmen vi besökte var broder John som vi inte kände så väl.

Andrew klev ur bilen, knackade på dörren och väntade. Han skulle just vända tillbaka till bilen när dörren öppnades. Andrew skakade broder Johns hand och sade: "Hej, jag heter Andrew och jag kommer från Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. I morgon är det fastesöndag och

biskopen har bett oss besöka medlemmar och samla in alla fasteoffer-donationer som de vill ge.”

Han gav ett kuvert till broder John. Broder John blev förvånad men gick in i huset med sitt kuvert. Efter några minuter kom han tillbaka med ett leende på läpparna. Han tackade Andrew artigt och gav honom kuvertet. Jag klev ur bilen och vi pratade allihopa en stund. När vi skulle åka vinkade broder John hej då och sade: ”Se till att ni kommer nästa månad.” Andrew var uppspelt hela vägen tillbaka till kapellet där vi gav våra kuvert till en medlem i biskopsrådet.

Följande månad såg vi till att besöka broder John. Han var fortfarande vänlig. Efter några månader började han komma till kyrkan på fastesöndagen. Våra lördagsbesök påminde honom om söndagsmötena och han kom dagen därpå.

Vi blev så glada när broder John blev aktiv i kyrkan. Vi kände en särskild samhörighet med honom. Ord kan inte beskriva vilken glädje vi kände över att en själ hade återvänt till hjorden. Inom några månader kom han regelbundet och snart kallades han att verka i äldsternas kvorumpresidentskap.

För oss kom höjdpunkten när broder John ombads att tala på sakramentsmötet om tionde och offergåvor. I slutet av sitt tal tog han upp Andrews första besök.

Med fuktiga ögon sade han: ”Andrew, du kommer aldrig att veta vilken inverkan du hade på mitt liv

den där lördagsförmiddagen när du kom till min dörr med det blå kuvertet. Du kanske tyckte att det var slöseri med tid, men jag blev välsignad tack vare att du gav mig möjlighet att betala mitt fasteoffer. Ditt tjänande är en av anledningarna till att jag är här idag.” ■

Lemonad och en brödlimpa

Anabela De León

När jag var sex år flyttade min familj till ett nytt hus i vår hemstad Quetzaltenango i Guatemala. Dagen då vi flyttade in var vi trötta och törstiga. Min storebror tog med mig in i köket för att ge mig ett glas vatten, men vattnet hade inte kopplats in än.

Vi visste inte vad vi skulle göra. Det var sent och vi kände ingen. Just då knackade någon på dörren. Det var en trevlig och leende gammal dam. ”Välkomna till området”, sade hon. ”Jag är er granne Tenchita. Jag tänkte att ni förmodligen inte hade något vatten så jag tog med mig lite lemonad och bröd.”

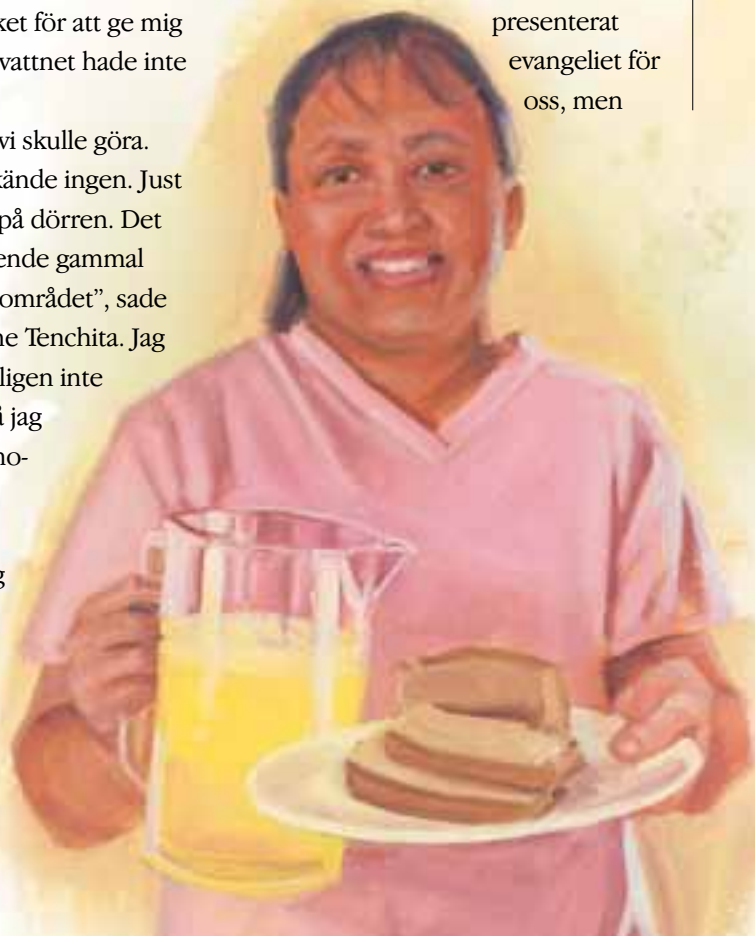
Jag var så glad att se lemonaden att jag gav henne ett stort leende. Några dagar senare inbjöd Tenchita oss till Jesu Kristi Kyrka av

Sista Dagars Heliga och gav oss en Mormons bok.

Snart blev vi undervisade av missionärerna och tre månader senare uppmanade äldsterna oss att döpas. Mina fem äldre syskon följde uppmaningen, men mina föräldrar kände sig inte redo. Men de fortsatte att komma till kyrkan och de och jag döptes och konfirmerades två år senare när jag fyllde åtta.

Jag var liten men jag kunde se hur Jesu Kristi evangelium förändrade min familj. Vi hade problem som alla andra familjer, men kommunikationen och harmonin hemma blev bättre och vi litade på att saker och ting skulle lösa sig tack vare undervisningen vi fick i den sanna kyrkan. Vi var tacksamma för att Tenchita hade

presenterat evangeliet för oss, men

hon flyttade efter ett tag och vi hörde inget från henne igen.

Tretton år senare beseglades min familj i templet i Guatemala City och jag bestämde mig för att gå ut som missionär. I mitt första område i Guatemalamissionen Guatemala City Syd besökte vi ofta medlemmar som var sjuka eller mindre aktiva. En dag bad biskopen oss att besöka en äldre syster som var sjuk och inte kunde lämna hemmet. Han sade att systemens favoritdryck var lemonad.

När min kamrat och jag kom hem till systemen låg hon till sängs sjuk, men jag kände genast igen henne och gav henne en stor kram. Syster Tenchita kände inte igen mig först, men när vi hade pratat en stund började hennes ögon lysa igenkännande. Hon log och sade: "Jag gav er lemonad och bröd."

Jag tackade henne för att hon också hade tagit med sig evangeliet och gjort det möjligt för mig att gå ut som missionär.

Det är inte dyrt att ge någon ett glas lemonad och en brödlimpa, men att ge dem som syster Tenchita gjorde — med kärlek och omsorg om vår eviga välfärd — gjorde dem mycket dyrbara. Hon förändrade mitt liv och mina familjemedlemmars liv. På liknande sätt kan vi alla förändra människors liv genom att hjälpa dem finna vägen till "levande vatten" och "livets bröd". (Joh 4:10; 6:48)

Idag ger vi inte bara våra grannar lemonad och bröd utan berättar

också om Jesu Kristi sanna evangelium. ■

Du tar hand om mig

Elaine Pearson

När jag tittade på listan med nya personer som jag skulle besöka såg jag namnet på en ny medlem i vår församling. Det kändes obehagligt att ringa någon som jag inte kände, men min

besökskamrat och jag bestämde en tid för att besöka Jane. (Namnen har ändrats.) Vi kom vid utsatt tidpunkt en förmiddag och bad snabbt en bön innan vi knackade på dörren. Jane och hennes tre små söner väntade på oss.

Allteftersom vi kom Jane närmare under våra månatliga besök försökte vi också lära känna hennes söner. De två yngsta brukade sitta bredvid min kamrat och mig och vi brukade läsa för dem och leka med dem. Men fyraårige Alex, den äldsta av de tre pojkarna, var inte så angelägen om att lära känna sin mammas ständigt återkommande

besökare. Han var självständig och tveksam inför att bli vän med oss.

Jag hade varit Janes besökslärare i omkring ett år när jag fick ett telefonsamtal med nyheten att Janes hus stod i lågor! Min make och jag kände oss manade att ta med kex, vattenflaskor och leksaksbilar och skynda oss över för att se om vi kunde hjälpa till. Jane stod på trottoaren på andra sidan vägen från det glödande huset. Janes make såg över skadorna tillsammans med brandmännen medan Jane tröstade sina tre gråtande barn som klängde sig fast vid hennes knän.

När vi pratade med henne sade hon att hon gärna ville följa med sin make. Vi tog med de två yngsta barnen till vår bil. De var hungriga och törstiga och jag var tacksam för inspirationen från den Helige Anden att ta med mat och vatten. De blev snart nöjda. Men Alex grät fortfarande och höll hårt om sin mamma. Jane kunde inte ta honom med sig och hon kände sig kluven mellan att gå till sin make och trösta sin son.

Jag uppmanade henne att gå och frågade Alex om jag kunde hålla honom medan hans mamma gick för att hitta hans pappa. Till min förvåning gick han med på det. När jag höll Alex i mina armar lutade han huvudet mot min axel och jag klappade honom på ryggen. När Jane gick iväg för att hitta sin make viskade jag tröstande ord i Alex' öra. Jag märkte att han grät allt mindre och andades lugnare.

Medan vi stod där på trottoaren sade Alex tyst: "Du tar hand om mig

för du är mammas lärare."

Tårarna började rinna när jag insåg att Alex visste att vi var viktiga för hans mamma. Han förstod att han kunde lita på att jag tog hand om honom eftersom jag var hans mammas lärare. ■

Gåvan jag inte kan komma ihåg

Gary R Wangsgard

En av de största gåvorna jag fått av min far är något som jag inte ens kommer ihåg. Han pratade aldrig om det. Det var sådan pappa var. Jag fick reda på det många år senare av min mor.

Både mor och far hade vuxit upp som medlemmar i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga, men pappas rökning hade hindrat dem från att gifta sig i templet. Den kärleksfulle biskopen som förrättade mina föräldrars borgerliga vigsel uppmanade dem att sätta upp ett mål att gifta sig i templet innan barnen började komma. De arbetade fortfarande på det målet när jag kom till familjen.

När min tvåårsdag närmade sig hade mina föräldrar fortfarande inte besökt templet. Mamma ville verkligen att vi skulle beseglas som familj innan det andra barnet kom, men pappa använde fortfarande tobak.

Ibland önskar jag att jag kunde

komma ihåg det som hände på min andra födelsedag för det var då jag fick gåvan. Min far kom hem från arbetet den kvällen i början av november och när han hade ställt undan lunchlådan och tagit av sig rocken lyfte han upp mig. "Gary", sade han. "Jag har en speciell födelsedagspresent åt dig." Mamma blev överraskad eftersom hon visste att pappa inte hade några extra pengar att köpa en present för till mig.

Han tog fram ett delvis använt cigarettpaket och gav det till mig. Mamma började protestera men pappa höll upp händerna som för att säga: "Det här är något mellan min son och mig."

Sedan sade han tyst till mig: "Jag har tänkt på det här i flera dagar. Jag har bestämt att jag inte vill att du, min son, någonsin ska minnas att din far rökte. Min present till dig idag är att jag har slutat med cigaretter, och jag ska aldrig röka mer."

Och det var slutet på hans tobaksvana. Han måste ha kämpat med att sluta röka så plötsligt. Jag kommer inte ihåg det, men detta var hans speciella gåva till mig. Och det var mer än så.

Några månader senare, när mamma var gravid med min bror, åkte vi till templet i Logan i Utah där vi beseglades som en evig familj.

Jag är så tacksam för den där gåvan jag fick för många år sedan av en kärleksfull och omtänksam far. ■

Berörd av Anden

Hur kärleksfull är inte vår Fader i himlen som ger oss allt det vi behöver för att kunna återvända till hans närhet. Han har gett oss *Liabona*, en underbar och unik tidning. Alla som uppriktigt och ödmjukt söker sanningen berörs av andan den för med sig.

Varje gång jag läser *Liabona* känns det som om jag umgås med mina bröder och systrar över hela världen.

Vilken stor välsignelse.

Victorino F Dela Cruz Jr, Filippinerna

En tidning för hela familjen

Vi är tacksamma för den underbara tidningen *Liabona* som vi ivrigt tar emot varje månad och som vi försöker få ut så mycket som möjligt av som familj. I julinumret 2006, till exempel, tyckte vi om de fina artiklarna som hjälpte oss förbereda vår son för dop och konfirmation. De högkvalitativa fotografierna fångar vår lilla flickas uppmärksamhet. Hon kan inte läsa än men förstår de visuella budskapen. En söndagseftermiddag lekte vi "Söndagslådan: Snurra pennan" och hade mycket roligt. Familjebanden stärktes.

Familjen Cazorla, Spanien

Särskilt imponerande

Jag har läst *Liabona* regelbundet i många år nu. Jag läser den alltid med respekt och glädje, och känner mig upplyft. Jag tyckte att äldste Dieter F Uchtdorfs artikel i julinumret 2006, "Som på örnvingar", var

särskilt imponerande och till stor hjälp.

Gernot Labr, Tyskland

Hjälp för hemundervisningen

Jag var tacksam för artikeln av president Thomas S Monson, "Mästarens planritning", i januari-numret 2006. Den var mycket upplyftande för min familj och den hjälpte mig med min hemundervisning.

Jaime Cruz, Nicaragua

***Liabona* stärker vår tro**

Vi är så välsignade att ha en vägledning och ett redskap — *Liabona* — som hjälper oss överleva under detta farliga liv när vi möter så många prövningar och frestelser. *Liabona* hjälper oss öka och stärka vår tro.

Jag studerar nu vid en skola där jag är den enda medlemmen i kyrkan. Det finns artiklar i *Liabona* som tar upp mina personliga problem.

Mark Anthony Punongbayan, Filippinerna

En julkapp

Jag skickade ett exemplar av decembernumret 2006 av *Liabona* till en vän. När han hade läst den kände han sig glad. Han sade: "Tack för den fina julkappen. Mitt liv har förändrats och jag är redo att bli medlem i denna underbara kyrka."

Och jag var glad att jag hade hjälpt en själ komma till Kristus.

Kwame Asante, Ghana

Ett undervisningshjälpmedel.

Mitt liv som medlem i kyrkan är lyckligare eftersom *Liabona* är till

vägledning i vår tid.

Jag är söndagsskollärare för ungdomarna i min gren och jag använder *Liabona*, tillsammans med skrifterna, i mina lektioner. Mina elever och jag har lärt oss mycket. Jag vill gratulera till ert utmärkta arbete.

Adeilson de Souza Nascimento, Brasilien

Skicka dina kommentarer via e-post till liabona@ldschurch.org. Eller skicka dem till:

Liabona, Comment

50 E North Temple St, Rm 2420

Salt Lake City, UT 84150-3220, USA

Breven kan komma att förkortas eller förtydligas.

Lilla stjärnan

Helig mark

PRESIDENT THOMAS S MONSON

förste rådgivare i första presidentskapet

Jag minns när jag ordinerades till diakon. Vårt biskopsråd betonade det heliga ansvar vi hade att dela ut sakramentet. De betonade lämplig klädsel, ett värdigt uppträdande och vikten av att vara ren inifrån och ut. När vi undervisades om hur vi skulle dela ut sakramentet, fick vi veta hur vi skulle hjälpa Louis McDonald, en broder i vår församling som var förlamad, så att han kunde få möjlighet att ta del av de heliga symbolerna.

Jag minns så väl när jag fick uppgiften att dela ut sakramentet till raden där

President Monson minns en prästdömsgärning som förändrade hans liv.

broder McDonald satt. Jag var ängslig och tveksam när jag närmade mig denne underbare broder, men så såg jag hans leende och tacksamma ansiktsuttryck som visade hans önskan att få sakramentet. Jag höll brickan i vänster hand, tog en liten brödbit och tryckte den mot hans läppar. Vattnet gavs senare på samma sätt. Det kändes som om jag var på helig mark. Och det var jag verkligen. Förmånen att dela ut sakramentet till broder McDonald gjorde oss alla till bättre diakoner. ●

Från ett tal under generalkonferensen i oktober 2005.

NÅGOT ATT TÄNKA PÅ

1. Först var president Monson rädd för att dela ut sakramentet till broder McDonald. Varför? Hur förändrades hans känslor? Varför?

2. Varför tror du president Monson kände att han stod på helig mark? Hur tror du broder McDonald kände sig?

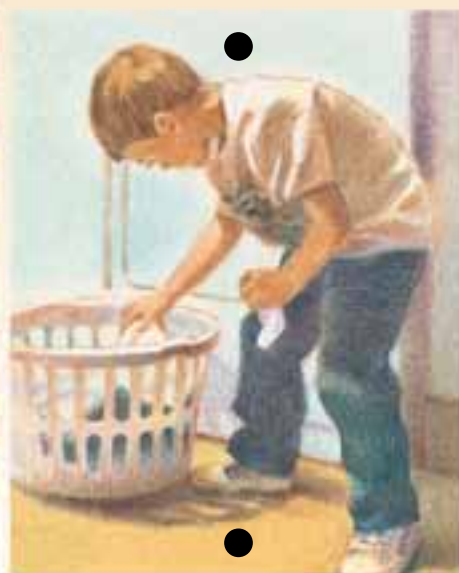
3. Vad har du lärt dig om att ta del av sakramentet? Om du förbereder dig för att ta emot aronska prästdömet, vad har du då lärt dig om att dela ut sakramentet?

4. Vad tänkte du mer på när du läste den här artikeln?

***"Se, jag säger eder detta, på det I
mån lära visdom, på det I mån lära,
att när I stå i edra medmänniskors
tjänst, I blott ären i eder Guds tjänst."
(Mosiah 2:17)***

Obs: Om du inte vill klippa bort sidor från tidningen kan aktiviteten kopieras eller skrivas ut från Internet på www.lds.org. För engelska, klicka på "Gospel Library". För andra språk, klicka på "Languages".

Mästaren tjänade

"När I stå i edra medmänniskors tjänst, [ären] I blott ... i eder Guds tjänst." (Mosiah 2:17)

ELIZABETH RICKS

Jesus älskade att tjäna andra. Han var det fullkomliga exemplet på tjänande. Han sade: "Jag [är] här mitt ibland er som en tjänare." (Luk 22:27) Han visste att han hade kommit till jorden för att tjäna andra, inte för att bli betjänad. Tycker du det är konstigt att Mästaren tjänade andra? *Mästare* och *tjänare* är ord med motsatt betydelse. Du kanske blir förvånad över att de största mästarna är de som tjänar andra.

Under Jesu jordeliv tjänade han de fattiga. Han undervisade om evangeliet. Han gav mat åt hungriga. Han tvättade sina lärjungars fötter. Han botade sjuka och uppväckte till och med döda.

Jesus lärde oss hur viktigt det är att tjäna andra. När han kommer till jorden igen säger han till de rättfärdiga: "Ty jag var hungrig och ni gav mig att äta. Jag var törstig och ni gav mig att dricka. Jag var främling och ni tog emot mig. Jag var naken och ni klädde mig. Jag var sjuk och ni besökte mig. Jag var i fängelse och ni kom till mig." (Matt 25:35–36)

Jesus sade att de rättfärdiga inte skulle komma ihåg att de hade gjort något av detta för honom. Sedan kommer han att säga: "Allt vad ni har gjort för en av dessa mina minsta bröder, det har ni gjort mot mig." (Matt 25:40) När vi tjänar andra så tjänar vi också honom.

Du kan tjäna Herren genom att tjäna människor omkring dig. Du måste inte göra något stort för att tjäna andra. Ett leende kan göra en vän glad. Säg ett vänligt ord, hjälpa en bror eller syster, lyda föräldrarna — allt detta är sätt att tjäna på. När vi villigt tjänar andra blir vi mer lika Kristus, och vår tro stärks.

Aktivitet

Klistra fast sidan LS4 på tjockt papper. Klipp ut de nio bitarna. Slå hål vid hålmärkningarna. Med hjälp av garn eller snöre trär du en ögla genom hålet högst upp på bilden av Frälsaren. Använd ett annat snöre till att fästa nedkanten av bilden av Frälsaren vid skriftstället. Med hjälp av sju andra snören knyter du fast var och en av de andra sju bilderna vid nedkanten av bilden ovanför. Häng upp mobilen på en plats där du blir påmind om att när du tjänar andra så tjänar du Jesus Kristus.

Förslag till samlingsstunden

1. Återge berättelsen om Nephis trasiga pilbåge (se 1 Nephi 16:18–32) med hjälp av ett koger med pilar. Du kan rita ett koger och pilar på tavlan eller tillverka dem av papper. På varje pil sätter du en fråga. Skriv till exempel: "Vem var det Nephi bad hjälpa honom att få veta var han skulle jaga?" (Hans far Lehi) och "Vad gjorde Nephi med maten han fick?" (Delade den med familjen.) På varje pil skriver du ett eller flera ord som har med frågan att göra, till exempel lydnad eller dela med sig. När alla frågor har besvarats pekar du på var och en av pilarna och frågar barnen hur de kan tillämpa det som står på pilarna på sin egen familj. Be om sådana specifika exempel som "Jag kan hjälpa min pappa göra lunch". Berätta om något som en familjemedlem gjorde för att tjäna dig.

2. Kom in i rummet med ett förkläde och en bricka som täckts över med en handduk. Säg till barnen att du vill tjäna dem. Be dem slå upp Galaterbrevet 5:13–14. Hjälp dem stryka under "tjåna varandra i kärlek" och "Du skall älska din nästa som dig själv". På brickan kan du ha olika skriftställehänvisningar, bilder med tjänandegärningar eller citat från berättelser som du ska återge. Du kan ha små muggar med en skriftställehänvisning på utsidan, en bild av en tjänandegärning på en tallrik eller citaten fasttejpade på bestick. När barnen har valt en sak och tittat på eller läst den ber du dem berätta vad de har lärt sig. Återge berättelser om tjänande. Du kan återge berättelser från Liahona. ●

FRÅN PRESIDENT SPENCER W KIMBALLS LIV

En enkel tjänandegärning

Det var en stormig vinterkväll. På flygplatsen i Chicago i Illinois satt många människor och väntade på grund av försenade eller inställda flygturer. En ung gravid kvinna stod i den långa incheckningskön och puffade fram sin tvååriga dotter med hjälp av foten.

Många pratade missnöjt men ingen erbjöd sig att hjälpa henne.

Varför lyfter hon inte upp det skrikande barnet?

Vilken hemsk mamma.

Med ett vänligt leende kom äldste Kimball fram till kvinnan.

Kan jag hjälpa dig?

Tack.

Jag har haft fyra missfall redan. Min läkare sade att jag inte kan lyfta något — inte ens mitt eget barn.

"Kalla sabbaten din lust och förbärliga den till Herrens ära." (Se Jes 58:13.)

Göra gott på sabbatsdagen

JULIE WARDELL

Kyrkans tidningar

1. När vår himmelske Fader och Jesus Kristus hade skapat himlarna och jorden på sex dagar vilade de den sjunde dagen.

2. De välsignade den sjunde dagen så det blev en helig dag. Det är en dag när vi vilar från vårt dagliga arbete och tänker på dem. Vi kan visa hur mycket vi älskar dem genom att göra sådant som är bra på sabbatsdagen.

3. När vi kommer till kyrkan och tar sakramentet visar vi vår himmelske Fader och Jesus Kristus att vi älskar dem och vill följa deras lärdomar. Det är också viktigt hur vi klär oss, uppför oss och att vi lyssnar på våra lärare.

4. Vi bör också hålla sabbatsdagen helig hemma. Det är en dag då vi är tillsammans med vår familj.

5. Vi kan lyssna på god musik, spela spel eller gå på en promenad tillsammans med vår familj. Det är också trevligt att läsa skrifterna, berättelser ur skrifterna eller *Lilla stjärnan*.

6. Sabbatsdagen är en bra dag för att tjäna andra. Vi kan rita teckningar eller skriva brev till släktingar, familjemedlemmar, missionärer eller någon som tjänar i det militära.

7. Vi kan också tjäna genom att besöka sjuka, gamla och andra nära och kära.

8. Vår himmelske Fader och Jesus Kristus har lovat att om vi håller sabbatsdagen helig så blir vi lyckligare och får många välsignelser i vårt liv. ●

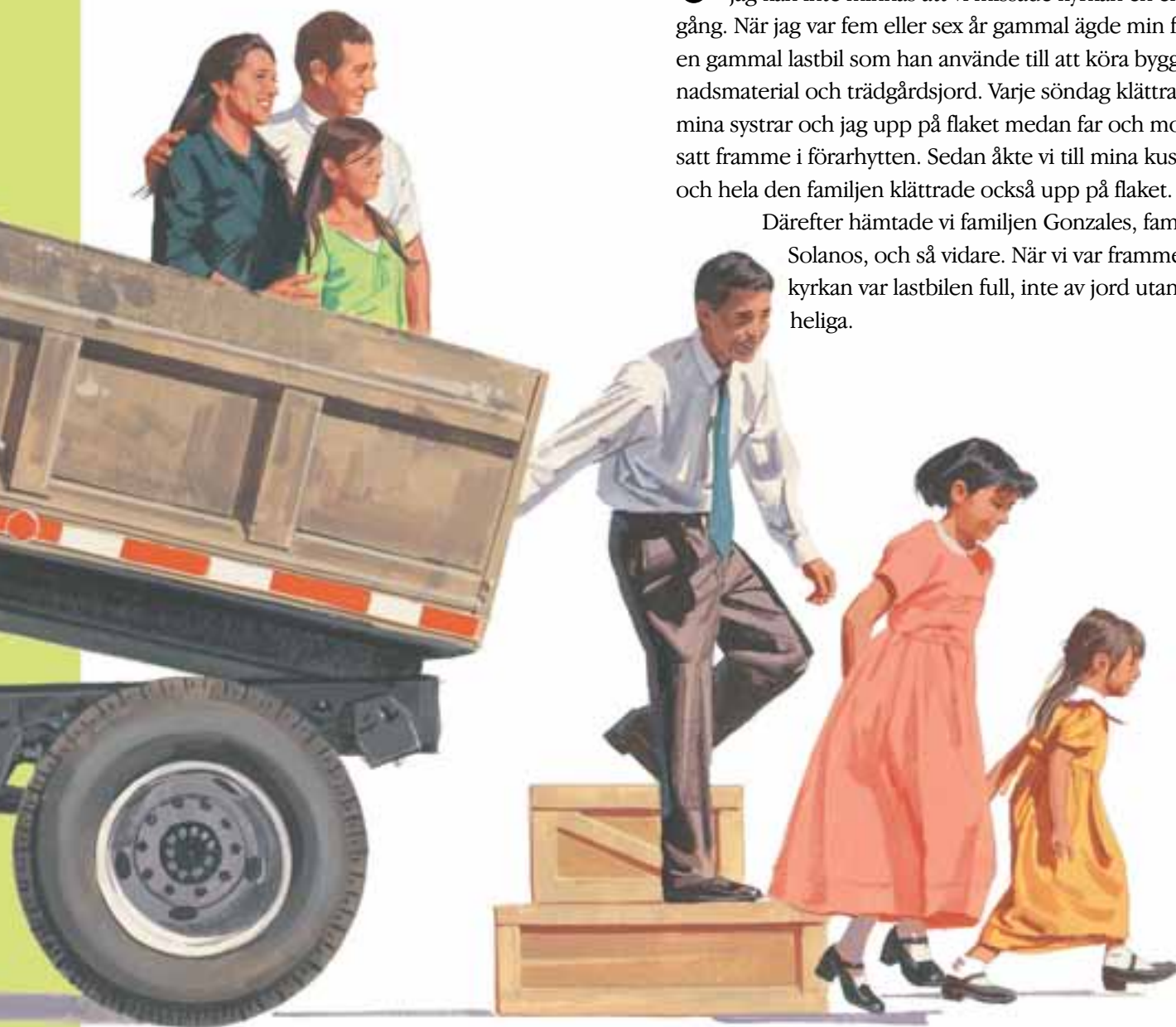

Ett lass heliga

"Du skall gå till bönehuset och offra dina sakrament på min heliga dag." (Se L&F 59:9.)

Jag växte upp i Monterrey i Mexico i staten Nuevo León. Mina föräldrar var trofasta medlemmar och jag kan inte minnas att vi missade kyrkan en enda gång. När jag var fem eller sex år gammal ägde min far en gammal lastbil som han använde till att köra byggnadsmaterial och trädgårdsjord. Varje söndag klättrade mina systrar och jag upp på flaket medan far och mor satt framme i förarhytten. Sedan åkte vi till mina kusiner och hela den familjen klättrade också upp på flaket.

Därefter hämtade vi familjen Gonzales, familjen Solanos, och så vidare. När vi var framme vid kyrkan var lastbilen full, inte av jord utan av heliga.

**Benjamín De Hoyos som liten
(mittenraden) tillsammans
med sin familj.**

Några som bodde i närheten tyckte det var mycket underhållande att se mer än tjugo män, kvinnor och barn i vit skjorta och slips eller söndagsklänningar kliva ner från en dammig lastbil. Grannarna kom ut varje söndag bara för att se det hela. De skrattade åt oss men vi blev inte det minsta generade. Vi var glada att komma till kyrkan. Vi upprepade föreställningen två gånger varje söndag under hela 1960-talet.

När det inte gick att köra lastbilen så gick vi. Oavsett om det var regnigt eller kallt eller stekande hett gick vi, fastän det tog oss minst en timme att gå dit och

en timme att gå hem. Och på den tiden hölls ett möte på förmiddagen och ett på eftermiddagen. Vi var alltid med på båda.

När jag återvände till Monterrey efter många år var varenda en av mina medresenärer på lastbilen fortfarande aktiv i kyrkan. Den upplevelsen förenade oss och gjorde oss starka. Jag går fortfarande på alla mina möten. Hur kan jag göra sämre ifrån mig nu än vad jag gjorde då?

Barn, gå på era möten.
Gå till fots. Åk med bil.
Eller åk med lastbil,
men åk. ●

**Från en intervju med
äldste Benjamín De
Hoyos i de sjuttios
kvorum, som nu
verkar i området
Sydamerika Nord.
Av Melvin Leavitt,
kyrkans tidningar.**

Som missionär.

Många många leenden

"Låt allt hos er ske i kärlek." (1 Kor 16:14)

RAY GOLDRUP

Baserad på en sann berättelse

Marcus tittade in i den knastrande lägerelden medan han lyssnade på sin pappas lektion. "Vi bör alla följa Jesu Kristi exempel så vi kan vara lyckliga", sade pappa till familjen. De satt på timmerstockar runt elden. "Det är mycket viktigt att vi visar kristuslik kärlek mot andra", sade han.

"Vad är kristuslik kärlek, pappa?" frågade Marcus.

Pappa lade mer ved på lägerelden. "Kristuslik kärlek är Kristi rena kärlek", förklarade han. "Vi kan inte frälsas i Guds rike utan den."

Marcus såg förvirrad ut. Pappa tittade runt på alla och frågade: "Kan var och en av er komma på ett exempel på kristuslik kärlek så att Marcus kan förstå vad det är?"

Mamma höll en pinne med en marshmallow över elden. "När fru Clanton ramlade och skadade sin höft hjälpte jag henne med hushållsarbetet", sade hon.

Tanner berättade hur han hade hjälpt diakonernas

kvorum att samla in mat och kläder förra veckan till några av stadens fattiga och hemlösa.

Ashley hade blivit vän med en grannflicka som de andra flickorna inte brydde sig om.

"Pappa hjälpte till att laga herr Johnsons tak eftersom han sitter i rullstol", sade mamma.

"Räknas det att jag tar hand om Jo-Jo?" frågade Marcus. Jo-Jo var hans hamster. "Jag matar honom och byter vatten och ger honom en ny socka till hans säng." Marcus tog en bit av en rostad marshmallow.

"Allt vänligt vi gör för någon annan som är till hjälp — även mot Jo-Jo — är kristuslik kärlek", sade pappa.

"Jag vill göra något för någon som är större än Jo-Jo, precis som du och mamma och Tanner och Ashley gör", sade Marcus. "Men jag är väl för liten."

"Behöver man vara stor för att kunna hjälpa någon, Marcus?" frågade pappa. "Eller för att få svar på sina böner?"

Marcus log. "Nej."

"Be din himmelske Fader hjälpa dig att hitta någon som du kan hjälpa, och när det är dags så kommer du att veta det."

"Hur vet jag det?" frågade Marcus.

Ashley lutade sig fram och torkade bort lite marshmallow-klet från Marcus' kind. "Du känner det lika djupt inom dig som marshmallowen du just åt", sade hon.

Senare på kvällen låg Marcus ihopkrupen i sin sovsäck. Han lyssnade på trädgrenarna som slog emot utsidan av tältet. "Himmelske Fader, snälla, hjälp mig att hitta någon som jag kan hjälpa", bad han. "Jag är bara ett barn, men pappa sade att man inte behöver vara stor för att vara snäll och hjälpa andra. Jag hjälper Jo-Jo och min familj genom att vara snäll och göra mina sysslor, men jag vill göra något för någon annan. Jesus hjälpte många människor och jag vill vara som han."

En lördagseftermiddag två veckor senare arbetade

Marcus tillsammans med sin mamma i blomsterrabatten. Han såg grannen sitta ensam ute i sin hammock på verandan. Hon såg ledsen ut. "Mamma, varför är fru Walton ledsen?" frågade Marcus.

Mamma tittade upp från blomsterrabatten och såg på grannen. "Herr Walton dog för nästan ett år sedan och hon saknar honom väldigt mycket. Vissa dagar är svåra för henne och det ser ut som om det är en sådan dag idag."

Marcus ställde sig upp och tittade på fru Walton över den lilla häcken som skilde de två trädgårdarna åt. Han fick en känsla djupt inom sig. Den blev starkare och varmare precis som lägerelden när hans pappa lade på mer ved. "Kan jag plocka en av våra stora gula blommor och ge den till fru Walton?" frågade Marcus.

Mamma log och nickade.

Några minuter senare stod Marcus framför fru

Marcus
höll fram
blomman
mot fru Walton. "Den
här är till dig", sade
han.

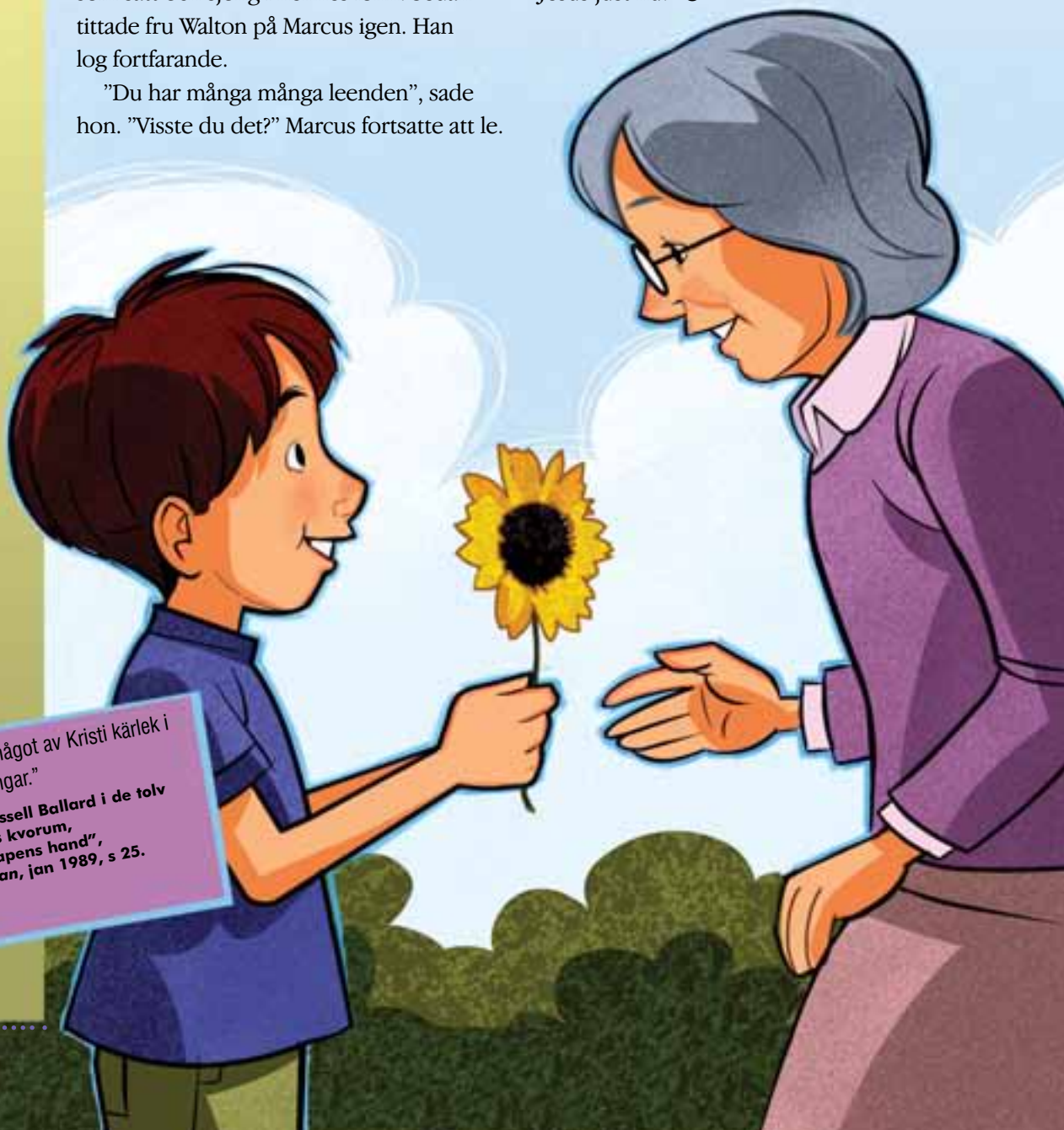
Walton. Hon såg förvånad ut. Marcus höll fram blomman mot henne. "Den här är till dig", sade han.

Hon tog emot blomman och tittade på Marcus. Han klättrade upp på hammocken och satte sig bredvid henne. Han sade ingenting. Han bara log. Fru Walton klappade på Marcus hand och de satt där tillsammans och lyssnade på två röda fåglar som satt och sjöng i hennes lönn. Sedan tittade fru Walton på Marcus igen. Han log fortfarande.

"Du har många många leenden", sade hon. "Visste du det?" Marcus fortsatte att le.

"Dina leenden kom när jag mest behövde dem. Tack."

Den kvällen lade Marcus rent sågspån i hamsterns bur innan han gick och lade sig. "Jo-Jo, idag arbetade jag med mamma i blomsterrabatten och så hjälpte jag fru Walton att bli glad. Det gjorde mig glad också. Jag behöver inte vara stor för att kunna hjälpa andra. Jag kan vara som Jesus just nu." ●

"Vi kan visa något av Kristi kärlek i enkla handlingar."

Äldste M Russell Ballard i de tolv apostlarnas kворum, "Gemenskapens hand", Nordstjärnan, jan 1989, s 25.

Tempelbilder

I många nummer under 2003 och i aprilnumret 2005 fanns det tempelbilder. Sedan dess har fler tempel invigts.

Ta bort den här sidan från tidningen, klistra fast den på tjockt papper och klipp ut bilderna. Lägg dessa bilder till samlingen bilder som du redan fått från tidningen.

Templet i Redlands i Kalifornien

Invigt den 14 september 2003
av president Gordon B Hinckley

Templet i Accra i Ghana

Invigt den 11 januari 2004
av president Gordon B Hinckley

Templet i Köpenhamn

Invigt den 23 maj 2004
av president Gordon B Hinckley

Templet i Manhattan i New York

Invigt den 13 juni 2004
av president Gordon B Hinckley

Templet i San Antonio i Texas

Invigt den 22 maj 2005
av president Gordon B Hinckley

Templet i Aba i Nigeria

Invigt den 7 augusti 2005
av president Gordon B Hinckley

Templet i Newport Beach i Kalifornien

Invigt den 28 augusti 2005
av president Gordon B Hinckley

Templet i Sacramento i Kalifornien

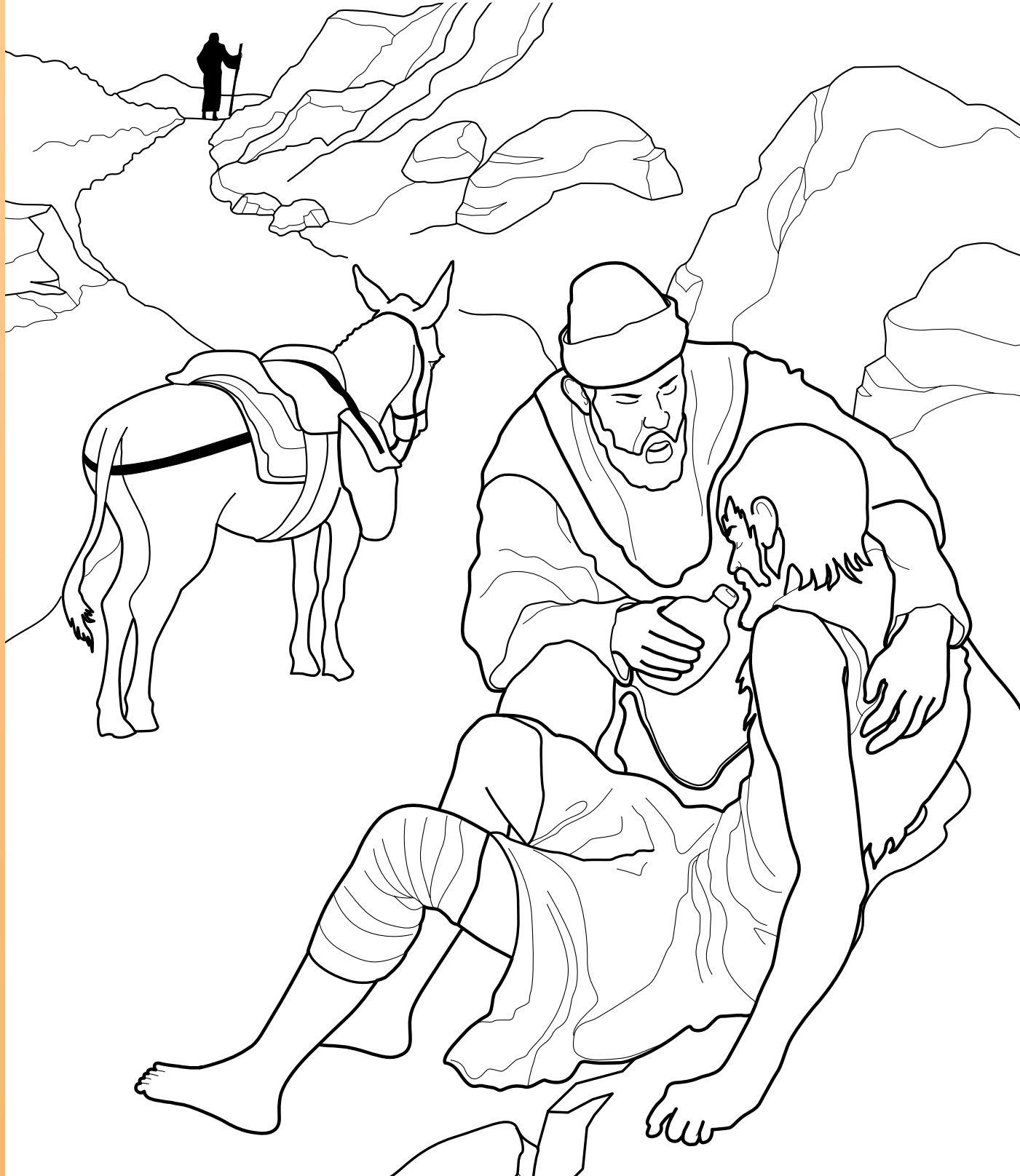
Invigt den 3 september 2006
av president Gordon B Hinckley

Templet i Helsingfors

Invigt den 22 oktober 2006
av president Gordon B Hinckley

Obs: För att få tag på bilderna från 2003 och 2005 eller om du inte vill ta bort den här sidan från tidningen går du till www.lds.org. För engelska, klicka på "Gospel Library". För andra språk, klicka på "Languages".

MIN TRO PÅ JESUS KRISTUS STÄRKS NÄR JAG TJÄNAR ANDRA

”När I stån i edra medmänniskors tjänst, [ären]
I blott ... i eder Guds tjänst.” (Mosiah 2:17)

Fotografi av Temple Square omkring 1870, av C R Savage

Tabernaklet med sitt kupoltak böjer sig över grunden till Salt Lake-templet. Tabernaklet, som fortfarande var under uppbyggnad på det här fotografiet, var en av de största byggnaderna av sitt slag i världen — 46 meter bred, 76 meter lång och 24 meter hög. Till vänster syns det gamla tabernaklet av saltorkat tegel som användes ända sedan invigningen den 21 maj 1851.

”**D**essa två underbara byggnader på Temple Square — templet och Tabernaklet”, sade president Gordon B Hinckley under en presskonferens i början av renoveringen av Tabernaklet i Salt Lake City, ”påminner mig om två vördnadsvärda gamla föräldrar — templet är fadern och Tabernaklet är modern — föräldrar till generationer efterkommande och som fortfarande sprider ljus och förståelse och kunskap och kärlek.” Se ”Renovering av Tabernaklet”, s 34.